

முடிவுரை 2

அட்டசூலா ஜனபதா:

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

மரபின் ஞாபகம் தொடர்ந்தது

இது பழங்காலத்துக் கதையல்ல, எங்கள் தாயார் ரொட்டி தயாரிக்க அமரும்போது குழந்தைகளான நாங்கள் அடுப்பைச் சுற்றி ஆவலுடன் பார்த்தவாறே நின்றிருப்போம். மாவைப் பிசைந்தவுடன் முதல் உருண்டையை உருட்டிச் சிறிது நெய்தடவி எங்களில் ஒருவர் கையில் அதைக் கொடுப்பாள் தாயார். நாங்கள் ஓடிச் சென்று தெருவில் நிற்கும் மாடு ஒன்றைத் தேடி அதன் வாயில் அவ்வுருண்டையை இட்டுத் திரும்புவோம். பிறகே எங்கள் தாயார் கல்லை அடுப்பில் வைப்பாள்; அடுத்து, ஒரு சிறு உருண்டையை நெய்யில் தோய்த்து அதைக் கொண்டு கல்லைத் தடவிய பிறகு அவ்வுருண்டையை ஓர் ஓரமாய் வைப்பாள். இது பிறகு எறும்புகளுக்கோ காகங்களுக்கோ படைக்கப் படும். அடுத்த முழு உருண்டையைத் தட்டையாக்கி கல்லில் இடுவாள். அதை ஒரு பக்கம் மட்டும் காய்ச்சி, இந்த ரொட்டியின் மீது சிறிது எண்ணெய் தடவி மீண்டும் எங்களிடம் கொடுப்பாள். இம் முறையும் எங்களில் யாராவது ஒருவர் ஓடிச் சென்று ரொட்டியை ஏதேனும் ஒரு நாய்க்குக் கொடுத்து விட்டு வருவோம். தாயார் அடுத்து இரண்டு ரொட்டிகள் செய்து, இவ்விரண்டு ரொட்டிகளை அன்றைக்குச் சமைத்த கறி வகைகளுடனோ அல்லது பருப்புடனோ குருத்து வாரத்திற்கென்று தனியாக எடுத்து வைப்பாள். பிறகு குருத்துவாரத்து குருமாரின் மனைவி வந்து அப்பங்கைப் பெற்றுச் செல்வாள். குருமாரின் மனைவி இவ்வாறாகக் கிட்டத்தட்ட நாற்பது வீடுகளிலிருந்து பங்கைப் பெறுவாள். இப்படையலிலிருந்து ஓரளவிற்கு அவள் இல்லத்தினருக்கும், குருத்துவாரத்திற்கு வருகை தரும் அதிதிகளுக்கும் உணவளிக்க முடிந்தது போலும்.

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

அப்போது நாங்கள் சிறுவர்கள், எங்கள் பசியுணர்வும் தீவிரமாகவே இருந்தது. ஆனால் எங்களுக்கு எவ்வளவு பசியான போதிலும் நாங்கள் பசு, காகம், நாய், குருமார் ஆகிய அனைவருக்கும் பங்களிக்கும் வரை பொறுமையுடன் காத்திருக்கக் கடமைப்பட்டிருந்தோம். பசி வயிற்றைக் கிள்ளிய போதிலும் அங்ஙனம் காத்திருப்பது ஒரு திருப்தியை அளித்தது. அப் பசுவின் வாயில் மாவுருண்டையை இடும் போது ஈரமான அதன் நாக்கின் இளங்கூட்டின் இதம் மனதிற்கு நிறைவளித்தது. அது எங்கள் கையிலிருந்து அவ்வுருண்டையை ஓசையுடன் விழுங்கியது எங்களை ஆசீர்வதித்ததைப் போலிருந்தது. சிறப்பாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு ரொட்டியை தெருவில் திரியும் நாய்க்குக் கொடுத்தது இனம் புரியாத திருப்தியை அளித்தது. இறுதியாக குருமாரின் மனைவி வந்து தன் பங்கைப் பெற்றுக் கொண்ட போது உணவும் எங்கள் வீடும் புனிதமடைந்தது போல் தோன்றியது.

எங்கள் எளிய இல்லத்தின் தினசரி உணவான ரொட்டி மற்றும் பருப்பு அல்லது காயிலிருந்து பங்கு பெற்றது இவர்கள் மட்டுமே அல்ல. இல்லத்தின் வாயிலுக்குத் தினமும் வந்து அழைக்கும் நான்கைந்து யாசகர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு கைப்பிடி மாவாவது பெற்றுச் செல்வார்கள். இதுவும் சிறுவர்களான எங்களுடைய வேலையே. நாங்கள் ஓடிச் சென்று மாவு நிறைக்கப்பட்டுள்ள பாணையிலிருந்து ஒரு பிடி மாவை அள்ளி எடுத்து, யாசகர்களின் துணிப்பையுள் அதனை இடுவோம். இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் கைகள் முழுவதும் மாவால் பூசப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு குதூகலித்த இளம் பருவம் அது. குருமாரின் மனைவியைப் போலவே, சுத்தம் செய்யும் பெண்மணியும் வருகை தந்து தன் பங்கு ரொட்டிகளையும் சில சமயங்களில் அவற்றுடன் சிறுமளவு கறியோ பருப்போ எடுத்துச் செல்வாள். இவ்வாறு நாள் முழுதும் உணவு ஊற்றாய்ப் பெருகி வழிந்த வண்ணமிருந்தது. தாயார் மாவுப் பாத்திரமோ அல்லது ரொட்டிக் கலமோ வெறுமையாக விட்டிருப்பதை நினைக்கவியலாத தீய சகுனமாய்க் கருதுவாள். தினமும் இரவில், உணவு அனைத்தும் தீர்ந்த பிறகும் ரொட்டிக் கலத்தில் நிச்சயம் ஒரு சிறு துண்டு ரொட்டியேனும் மீதி இருப்பதை உறுதி செய்து கொள்வாள்.

காலம் செல்லச் செல்ல, நாங்கள் பெரியவர்களாக வளருகையில், இந்த உணவுப் பெருக்கம் வற்றத் தொடங்கியது. குருமாரின் மனைவி

மரபின் ஞாபகம் தொடர்ந்தது

வீடுவீடாய்ச் சென்று உணவைப் பெற நாணத் தொடங்கினாள். குருமாருக்கான பங்கினைப் பணமாகப் பெற விரும்பினாள். தெருக்களைச் சுத்தம் செய்ய வரும் பெண்மணிக்கு ரொட்டி கொடுப்பது கட்டுப்பாடி ஆகாததைப் போல் தோன்றியது. அவளுக்கு நாங்கள் அளிக்கும் மாதாந்திர சம்பளம் அதிகரிக்கப்பட்டது. ஆயினும் கூட அது தினமும் அளிக்கப்படும் ஒரு ரொட்டியின் மதிப்பை விடக் குறைவாகவே இருந்தது. யாசகர்களுக்குக் கைப்பிடி நிறைய அளிக்கப்பட்ட மாவிற்சுப் பதிலாக ஐந்து பைசா அல்லது பத்து பைசா நாணயம் கொடுக்கப்பட்டது. பிறகு இதுவும் குறைந்துபோய் இறுதியில் அந்த யாசகர்கள் வருவதையே நிறுத்தி விட்டனர். நாங்கள் கல்வி கற்கத் தொடங்கியபின் புதுப்புது வழிமுறைகளைப் பற்றிய அறிவு வளர வளர, பசுவிற்கும் நாய்க்கும் ரொட்டி அளிப்பது, நல்ல உணவை வேண்டுமென்றே வீணாக்குவது போல் தோன்றியது. பாத்திரத்தில் எப்போதும் உணவு ஊற்றாகப் பொங்கிய வண்ணமிருக்க வேண்டும் என்ற தாயாரின் வற்புறுத்தல் அர்த்தமில்லாத ஒரு மூட நம்பிக்கையாகத் தோன்றத் தொடங்கியது.

கடந்த முப்பது நாற்பது வருடங்களில் காலம் இவ்வாறு மாற்றம் அடைந்து வந்துள்ளது. தாயார் தவறாமல் ஆற்றி வந்த இச்சடங்கு முறை, வளமான பாரதத்தில் மக்கள் கடைப்பிடித்து ஒழுகிய உயரிய கோட்பாடுகளின் மிகச் சருங்கிய வடிவமேயாம். மனு விதித்த பஞ்சமகாயக்ருத்தின் விரிவான நியமத்தைத் தாயார் முறைப்படி மேற்கொள்ளவில்லை என்பது உண்மையே. அல்லது தாயாரின் காலத்தில் 18-ம் நூற்றாண்டின் செங்கல்பட்டுப்பகுதி மக்கள் பகிர்ந்தளித்ததைப் போல அனைவருக்கும் பங்கு அளிக்கப்படவில்லை என்பதும் உண்மையே. காலப்போக்கில், பாரத மக்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பரந்த நோக்குடன் படைப்பின் அனைத்து அம்சங்களையும் ஆதரிக்கும் வகையில் நியமங்களைப் பின்பற்றுவதற்கு வேண்டிய சீரையும் சிறப்பையும் இழந்து வளம் குன்றிய நிலையை அடைந்து விட்டனர் என்பதை நாம் பின்னர் காண்போம். எனினும் தாயார் பாரதத்தின் பகிர்ந்துண்ணும் நியமத்தின் ஞாபகங்களுக்குத் தன்னால் இயன்ற எளிய முறையில் உயிரோட்டம் அளித்து வந்தாள். ஏன், வெகு சமீப காலம் வரையில் கூட, பாரத மக்களுள் பலர், வளமை குன்றியிருப்பினும் எவ்வாறேனும் தம் மண்ணிற்கே உரிய பெரும் பண்பான தான் உண்ணும் முன் மற்றவர்க்கு அளிக்கும் பகுத்துண்ணும் கோட்பாட்

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

டைப் பெயரளவிற்கேனும் நிறைவேற்றி வந்துள்ளனர். அந்தக் கோட்பாட்டைத் தாம் அறிந்தவாறு முழுமையாகவும் முறையாகவும் நிறைவேற்றும் திறமையை அவர்கள் வெகு முன்னரே இழந்துவிட்டிருந்த போதிலும், அதன் நினைவுகளை அவர்கள் சிரத்தையுடன் போற்றி வந்தனர். அந்த ஞாபகங்கள் புனிதமானவையாகவே விளங்கின.

அன்னக்கோட்பாட்டை ஆங்கிலேயர்கள் முறித்தல்

பாரதீய வழிமுறைகளை இகழ்தல்

பாரத மக்களின் பகுத்துண்ணும் கோட்பாடு பாரதத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலான்றத் தொடங்கிய காலத்தில் இங்கு வந்த ஐரோப்பிய பார்வையாளர்கள் மற்றும் பிரிட்டானிய அதிகாரிகளின் கவனத்தை வெகுவாக ஈர்த்தது. அவர்கள், இந்நாட்டு மக்கள் தம் இல்லத்தின் வாயிலுக்கோ அல்லது கிராமத்திற்கோ வருகை தரும் யாசகர் அனைவருக்கும் சிரத்தையுடன் உணவும் ஆசிரயமும் அளித்து வந்ததைக் கண்டு பெரிதும் கவலையுற்றனர். இக்கோட்பாட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் அவர்கள் நிந்தித்தும் பழித்துமே வருணிக்கின்றனர்.

ஆரம்ப கால பார்வையாளர்களுள் பிரபலமான ஒருவரான எப்பே துபோய் என்பவர் பிரான்ஸ் நாட்டு கிறித்துவ தரும பிரசாரக் குழுவைச் சேர்ந்தவர். அவர் பாரதத்திற்கு 1792-ல் வந்து மைசூர் பகுதியில் உள்ள கிராமங்களில், அந்தக் கிராமவாசிகளின் நடுவே, அவர்களுள் ஒருவராகக் கலந்திருப்பதைப் போன்ற பாசாங்குடன் அம்மக்களின் விருந்தோம்பும் பண்பை அனுபவித்தவாறு முப்பத்தொரு ஆண்டுகள் கழித்தார். இந்த 'எப்பே', 'ஹிந்து நடைமுறை, பழக்கங்கள், சடங்குகள்' என்ற நூலில் தன் அனுபவங்களைத் தொகுத்துள்ளார். இந்தப் புத்தகத்திற்காக அவர் பாரதத்தின் மூத்த சமூகவியல் வல்லுநர் என்றே போற்றி மதிக்கப்படுகிறார்.

பாரத மக்களின் பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றி எழுதுகையில் எப்பே துபோய் பாரத மக்கள் மீறத்தகாத கோட்பாடாகப் பின்பற்றிய பகுத்துண்ணுதலைப் பற்றி மிக விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறார். பாரதீய இல்லறத்தார் தம் போஜனத்திற்கு முன் ஆற்றிய விரிவான நியமங்களைப் பற்றி அவர் எழுதுகிறார். உணவு உட்கொள்ளும் போது பாரதீய இல்லறத்தினர் கடைப்பிடித்த ஒழுக்க விதிகள், தூய்மை மற்றும்

அன்னக்கோட்பாட்டை ஆங்கிலேயர்கள் முறித்தல்

நிர்மலத்தன்மை பற்றியும், எங்ஙனம் இவர்கள் தாம் உண்ணும் முன் தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், பூதங்களுக்கும் பங்குகள் அளிக்கின்றனர் என்பதைப் பற்றியும், அதிதிகள் பலர் தம் இல்லத்திற்கு வருகை தந்து உணவு கொள்ள வேண்டும் என்பதில் அவர்கள் கொண்டிருந்த ஆர்வத்தைப் பற்றியும் எப்பே எழுதுகிறார். தம்மை அண்டியிருப்பவர்களுக்கு உணவளிப்பதில் பாரதத்தினர் எடுத்துக் கொண்ட அக்கறையையும் கவனத்தையும் விஷேமாகக் குறிப்பிடுகையில் எப்பே கூறுவதாவது: 'மிஞ்சிய உணவு ஒருபோதும் தள்ளி வைக்கப்படுவதில்லை...அவை பணியாட்களுக்கும் அளிக்கப்படுவதில்லை...பணியாட்களாய் இருப்பது இழிவான நிலையும் அல்ல. பணியாட்கள் பொதுவாக இல்லறத் தலைவருடனேயே சேர்ந்து உண்கின்றனர். அவர்கள் உண்ட பின் எஞ்சிய உணவு ஏழைகளுக்கும் அளிக்கப்படுவதற்கில்லை...ஏழைகளுக்கு வழங்குவதற்கென அன்னம் ... தனியாகவே சமைக்கப்படுகிறது.'¹

எப்பேக்கு பாரதத்தினரின் இந்தக் கோட்பாடுகளும் ஒழுக்க விவகாரங்களும் அர்த்தமற்றவையாகவும் அபத்தமாகவுமே தோன்றின. பாரதத்தினரின் வழிமுறைகளைப் பற்றி அவர் எழுதியுள்ளவை அனைத்தும் எள்ளல்களாகவும் வசை பாடல்களாகவுமே உள்ளன. வேற்று நாட்டினரின் வழிமுறைகளைக் கண்டு ஓர் அந்நியர் கொள்ளக் கூடிய தப்பெண்ணங்களால் எப்பேயும் குழப்பமடைந்திருந்தார். தவிர, இவ்வாறு தம் நித்திய நியமங்களைச் சிறிதும் தளர்த்தலின்றி ஆழ்ந்த பற்றுடன் கடைப்பிடித்தொழுகும் இந்தப் பாரத நாட்டு மக்களுக்கு மற்றவர்கள், அதுவும் ஐரோப்பியர்கள் பண்பு நயங்கெட்ட காட்டுமிராண்டிகளாகத் தோன்றியதும், இதனால் எப்பே மிக உயர்ந்ததாகப் போற்றும் ஐரோப்பாவின் நாகரிகம் மற்றும் மதத்தின் இனிய சொற்கள் எதுவும் இவர்களிடம் செல்லாமல் இருந்ததும் எப்பேக்கு மிகவும் கவலை அளித்தது. தனது பண்பாட்டில் ஊறிய பாரத கிருகஸ்தன் இந்த நியமங்களைத் தீவிரமாகவும், விரிவாகவும் அனுசரித்தது, கிறித்துவ மதத்தைப் பரப்பும் நோக்கத்துடன் வந்திருந்த எப்பேயைத் தன்னம்பிக்கை இழக்கச் செய்தது. இந்தப் பாரத மக்கள் தம்மை வென்றுள்ள ஐரோப்பியர்களின் மதத்தைத் தழுவுவதை விட காட்டுமிராண்டி வாழ்க்கையையே ஏற்க விரும்புவார்கள் என்ற

¹ எப்பே.ஜே.ஏ. துபோய், 'ஹிந்து மேனர்ஸ், கஸ்டம்ஸ் அண்ட் லெரிமனீஸ்', மூன்றாம் பதிப்பு, ஆக்சுபோர்ட் 1906, ப. 184.

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

முடிவுக்கு அவரை இது தள்ளியது. தன் சக-கிறித்துவ சமய பிரசாரக் குழுவின் மன முறிவிற்கும், உலைவிற்கும் காரணமாகி, எப்பே இவ்வாறு வலியுறுத்திக் கூறுகிறார்: “இந்த இரு நாடுகளின் (பாரதம், ஐரோப்பா) மக்களிடையே நெருக்கமும், நட்பும் ஏற்பட்டு, அதனால் இந்நாட்டின் மதத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் மாற்றம் ஏற்படுமாயின், அப்போது இவர்கள் தம் மதத்தைப் புறக்கணிக்கக் கூடும். ஆனால் அது கிறித்துவர்களாக மாறுவதன் பொருட்டல்ல, நாத்திகர்களாக ஆகும் பொருட்டே (என் எண்ணத்தில் இது உருவ வழிபாட்டை விட ஆயிரம் மடங்கு இழிவானதாகும்)...”².

பாரதீய சமூக மற்றும் அரசாங்க யுக்தியை முறித்தல்

பாரதத்திற்கு வந்த பிரிட்டிஷ் ஆட்சியினரும் பாரதீய பண்பாடு மற்றும் கலாசாரத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளின் மீது காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்டிருந்தனர். பாரதத்தில் பரவலாக விளங்கிய விருந்தோம்பும் பொது அமைப்புகளால் அவர்களுக்கு உண்டான ஆழ்ந்த கவலைக்கு வியவகார முறையிலான மற்றொரு முக்கிய காரணமும் இருந்தது.

பாரதத்தின் பாரம்பரிய சமுதாய அமைப்பில் மற்றவர்களைப் பேணிப் போற்றும் பொறுப்பும், பகுத்துண்ணும் நியமமும் வெறும் தனிப்பட்டவரின் விருப்பத்திற்கேற்ப விட்டு வைக்கப்படவில்லை என்பதை முந்தைய அத்தியாயங்களில் கண்டோம். இங்கு ஆழமாய் நிலையூன்றியுள்ள பல்வேறு பொது அமைப்புகளின் வடிவங்களில் பகிர்ந்தளிக்கும் கோட்பாடு போற்றிப் பேணப்பட்டு வருவதை ஆங்கிலேய ஆட்சியினர் மிக விரைவாக அறிந்து கொண்டனர். இந்தப் பகிர்ந்தளித்தலின் மூலம் பெரும்பாலான கிராமங்களின் விளைச்சல்களின் கணிசமான பகுதியானது விருந்தோம்பி, தான் தருமங்களை ஆற்றிவரும் நிறுவனங்களுக்கும் இதர பொதுப் பணிகளுக்கும் பரம்பரை வழிமுறைகளின்படி வழங்கப்பட்டு வந்தன. விளைச்சலின் பெரும் பங்கு இவ்வாறு முதலிலேயே பொதுப் பணிகளுக்கென அர்ப்பணிக்கப்படும் இம்முறையால் ஆங்கிலேய அரசாங்கம் பெறக் கூடிய மேல்வாரத் தொகையின் அளவு பாதிக்கப்படும் என்பதால் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளுக்குப் பாரத மக்களின் விருந்தோம்பும் பண்

² மேற்கூறிய நூலின் ஆசிரியருடைய முகவுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, ப. XXV.

அன்னக்கோட்பாட்டை ஆங்கிலேயர்கள் முறித்தல்

பாடும் பகுத்துண்ணும் கோட்பாடும் தடை செய்யப்பட வேண்டிய தீயொழுக்கங்களாகத் தோன்றின.

பாரதத்தின் சமூக மற்றும் அரசாங்க அமைப்பில் நிலைபெற்றிருக்கும் பகுத்துண்ணும் கோட்பாடு ஆரம்பகால ஆங்கிலேய அதிகாரிகளுக்கு மிகவும் கவலை அளித்தது. கி.பி. 1799-ம் ஆண்டில் மைசூர் ராஜ்யத்தை வெற்றி கொண்ட பின்னர் அச்சமயத்தில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கவர்னர் ஜெனரலாய் இருந்த ரிச்சர்ட் வெல்லஸ்லீ அந்த ராஜ்யத்தின் மேற்பார்வைக்காக நியமிக்கப்பட்ட பிரிட்டிஷ் 'ரெஸிடெண்டிற்கு' அதன் விவகாரங்களைப் பற்றி விளக்குகையில், பாரதிய அரசர்களின் பகிர்ந்தளிக்கும் தான தருமக் கொள்கையைப் பற்றிக் கடுமையாக எச்சரிக்கிறார். தன் படைத் தளபதி மூலம் மைசூர் ராஜ்யத்தின் 'ரெஸிடெண்டி'ற்கு விவரமான கட்டளைகள் பிறப்பிக்கையில் வெல்லஸ்லீ இவ்வாறு எழுதுகிறார்³:

“ஹிந்து ராஜாக்கள் பொதுவாகத் தங்களுடைய சொந்த செலவுகளுக்கு மிகுந்த சிக்கன வழிகளைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். தங்கள் நிர்வாக அலுவலின் எல்லாத் துறைகளிலும் இவ்வாறே மிகுந்த சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். ஆனால் ஒரு விஷயத்தில் அவர்கள் மிக ஊதாரித்தனமாய்ச் செயல்படுகின்றனர். தங்களது அரசின் நிர்வாக அலுவல்களுக்கே அடிக்கடி நெருக்கடி ஏற்படும் அளவிற்கு அவர்கள் மிக வள்ளன்மையோடு பல்வேறு தனி மனிதர்களுக்கென்றும் (பெரும்பாலும் பிராமணர்களுக்கென்றும்) மற்றும் கோயில்களுக்கென்றும் நிலத்தின் மேல்வாரத்தை மானியமாக அர்ப்பணித்து விடுகின்றனர். பூரணய்யா ஏற்கனவே இம்மாதிரியான பொதுப்பணிகளுக்காகப் பெருமளவிலான மானியங்களை முந்தைய மைசூர் கமிஷனர்களின் முன்னிலையில் விண்ணப்பித்து அவர்கள் ஒப்புதலையும் பெற்று விட்டார்கள் என்று பெருமகனார் (கவர்னர் ஜெனரல்) தெரிவிக்கிறார். இந்த மானியத் தொகை ஹைதர் அலிகான் இந்த ராஜ்யத்தைப் பறிமுதல் செய்வதற்கு முன் வழக்கத்தில் இருந்த மானியத் தொகையை விட மிகக் குறைந்த அளவு என்பதைப்

³ கவர்னர் ஜெனரலுக்கு மிலிட்டரி சேகர்ட்ரியான டபிள்யூ. கிரீக் பாட்ரிக் மைசூரிலிருக்கும் பிரிட்டிஷ் ரெஸிடெண்ட் கர்னல் பேரி க்ளோஸுக்கு 4.9.1799 அன்று எழுதிய கடிதம், கிடைக்குமிடம் பிரிட்டிஷ் மியூஸியத்தில் உள்ள 'வெல்லஸ்லீ பேப்பர்ஸ்' அடிஷனல் மேனூஸ் கிரிப்ட் 13669. இங்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பகுதி திரு.தரம்பால் அவர்கள் பெருந்தன்மையுடன் அளித்த ஆவணங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

பெருமகனார் நன்கு அறிந்துள்ளார். ஆயினும் ராஜ்யத்தின் தற்போதைய நிலைமை இடம் கொடுப்பதற்கு ஏற்றவாறு இம்மானியத் தொகை தாராளமானதாகவே உள்ளது என்பதே அவருடைய கருத்து. ஆகவே தாங்கள் இந்த பொது நிறுவனங்கள் எந்தச் சிறுவள விலும் வளர்ச்சி அடைவது அல்லது சர்க்காரின் வரி வழங்கும் நிலங்களிலிருந்து எந்தப் பணிக்கும் ஏதேனும் நிலத்தை மானியமாக அர்ப்பணிக்க அனுமதி வழங்குவது ஆகிய விஷயங்களில் மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் செயலாற்ற வேண்டும். தாங்கள் இது தொடர்பாகப் பூரணய்யாவிடற்கு மிக வெளிப்படையாகத் தெரிவித்து விடுவதே முறையானது. தாங்கள் பூரணய்யாவிடம் மிகத் தெளிவாக அறிவுறுத்த வேண்டியதாவது, 'தங்களுடைய அனுமதியின்றி அவராகவே எந்த மானியத்தையும் ஒருகாலும் வழங்க முடியாது. மேலும் இவ்விஷயத்திலான பெருமகனாரின் ஆணையிலிருந்து, எவ்விதமாகவும், நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ பிறழ்தலை விட வேறு ஒரு தவறான செய்கையும் பெருமகனாரை மிகவும் அதிரவைக்கும் திறமை கொண்டதல்ல. தவிரவும் இதைவிட வேறெதுவும் அவரை ஸ்ரீரங்கப் பட்டினத்து உடன்படிக்கையின் நான்காவது பிரிவின் ஒப்பந்தத்தை அமுல்படுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளாக்கக்கூடிய திறனுள்ளது அல்ல' என்பதே."

ஸ்ரீரங்கப்பட்டினத்து உடன்படிக்கையின் நான்காவது பிரிவு ஆங்கிலேய கவர்னர் ஜெனரலுக்கு மைசூர் ராஜ்யத்தின் எல்லாத்துறைகளின் நிர்வாக விஷயங்களிலும் சட்ட திட்டங்கள் பிறப்பிப்பதற்கு உரிமையை வழங்கியது. மேலும் உடன்படிக்கையின் நிபந்தனையில் கூறியுள்ளவாறு கவர்னர் ஜெனரலுக்கு மைசூர் ராஜ்யத்தின் எல்லாத்துறைகளையும் கம்பெனி பஹதாரின் ஊழியர்களின் நேரடி சாசனத்தின் கீழ்க் கொண்டு வர உரிமையும் வழங்கியது.

திவான் பூரணய்யா இந்த நேரடியான அச்சுறுத்தலுக்குத் தலைவணங்கினார். புதியதாக வெற்றி கொள்ளப்பட்ட மைசூர் ராஜ்யத்தின் திவானாக மீண்டும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டவராய் ராஜ்யத்தை, மன்னரின் பெயரில், ஆனால், ஆங்கிலேயரின் சார்பில் நிர்வகித்து வந்த திவான் பூரணய்யா புது ஆட்சியின் முதல் ஆண்டிலேயே மைசூர் ராஜ்யத்தில் விருந்தோம்பும் பொது அமைப்புகளுக்காகவும், பொதுப் பணிகளுக்காகவும் வழங்கப்பட்டிருந்த மானியத் தொகையை 2,33,954 காண்ட்

அன்னக்கோட்பாட்டை ஆங்கிலேயர்கள் முறித்தல்

ராய் பகோடாக்களிலிருந்து 56,993 காண்ட்ராய் பகோடாக்களாகக் குறைத்தார் ⁴.

ஹைதர் அலி கான் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து மைசூர் ராஜ்யத்தில் கோயில்கள், மடங்கள் மற்றும் முஸ்லீம் ஸ்தாபனங்களுக்கென வழங்கப்பட்டு வந்த 2,33,954 காண்ட்ராய் பகோடாக்கள் அளவிலான மானியத் தொகையும் கூட பிரிட்டிஷ் கவர்னர் ஜெனரல்தம் கடிதத்தில் ஒப்புக்கொண்டவாறு, ஹைதர் அலி கானின் ஆட்சிக்கு முன்பு பாரம் பரிய பாரதீய சாசன முறையில் இவ்வமைப்புகளுக்கென அர்ப்பணிக்கப்பட்ட தொகையை விட மிகக் குறைந்த அளவு தான் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சிந்தனையை மாசுபடுத்தும் முயற்சி

பாரதத்தின் இயல்பான ஒழுக்க விதிமுறைகளின் மீது காட்டப் பெற்ற இந்த வெறுப்பினாலும் இகழ்ச்சியாலும் மற்றும் பகிர்ந்தளிக்கும் கோட்பாட்டைப் பேணிக் காத்து வந்த பல்வேறு அமைப்புகளுக்கும் பணிகளுக்கும் ஒதுக்கப்பட்ட செல்வங்கள் மற்றும் சாதனங்களைக் குறைக்கும் தீவிர முயற்சிகளாலும் பாரதத்தின் பொது வாழ்க்கை கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டது. பாரதத்தின் எந்தப் பகுதியிலும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி வேரூன்றிய பத்து இருபது ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே அப்பகுதியில் பரவலாய்த் திகழ்ந்த விருந்தோம்பும் பொது அமைப்புகளும் பணிகளும், ஏன், பாரதத்தின் இயல்பான சமுதாய மற்றும் அரசியல் அமைப்பின் அனைத்து நிறுவனங்களுமே சின்னாபின்னமாயின. தனிப்பட்ட அளவில் அனைவரும் பகுத்துண்ணும் கோட்பாட்டை இயன்ற அளவு பேணிப் போற்ற முயன்றனர் எனினும், ஐரோப்பியர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ள நேர்ந்த பாரத மக்களில் பலர் பாரதத்தின் பாரம்பரிய வழிமுறைகளை ஏளனம் செய்வதில் ஐரோப்பியரைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். இவ்வாறாக 1829-ம் ஆண்டிலேயே கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் அப்போதைய கவர்னர் ஜெனரலான வில்லியம் பெண்டிங்க் இவ்வாறு எழுதத் துணிகிறார் ⁵:

⁴ பார்க்கவும், மேஜர் எம்.வில்லக்ஸ், 'ரிபோர்ட் ஆன் தி இண்டியர் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன், ரிஸோர்ஸஸ் அண்ட் எக்ஸ்பெண்டிச்சர் ஆப் தி கவர்ன்மெண்ட் ஆப் மைசூர்', போர்ட் வில்லியம், கல்கத்தா 1805; மறு அச்சு, பெங்களூர் 1864, பத்தி 185, ப. 34.

⁵ வில்லியம் பெண்டிங்க், 30.5.1829 அன்று வழங்கிய குறிப்பு, இங்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பகுதி திரு.தரம்பால் அவர்கள் பெருந்தன்மையுடன் அளித்த ஆவணத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

‘‘சமீப கால சம்பவங்களும் நம் கண்முன் நடைபெறும் இப் போதைய நிகழ்ச்சிகளும் ஒரு விஷயத்தை நமக்குத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன. நாம் இந்நாட்டு சுதேசக் குடிமக்களுக்கு வேண்டிய சாதனங்களையும் இலட்சியங்களையும் வழங்குவோமெனில், விரை விலேயே தமக்கு நன்மை பயக்கக்கூடிய மாற்றங்கள் அனைத்தையும் ஓரளவிற்காவது அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதை நாம் காண முடியும். சுதேசக் குடிமக்களுள் கிட்டத்தட்ட செல்வத் திறனுள்ள அனைவருமே ஐரோப்பியர்களுக்கே உரித்தான பல்வேறு வசதிப் பொருட்கள் மற்றும் சுகச் சாதனங்களைப் பெருமளவில் நாடி வருவதை நான் இங்குக் குறிப்பிடத் தேவையில்லை. பல சந்தர்ப்பங்களில் இந்த மாற்றம் அசாதாரணமாகவே தென்படுகிறது. கல்கத்தாவில், அவர் களின் மிகப் புனிதமான உற்சவங்கள் மற்றும் பண்டிகைகளைக் கொண்டாடுவதில் கூட பெருமளவிலான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ள தாகக் கூறப்படுகிறது. முன்பு யாசகர்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும் உதாரமாய்த் தானம் செய்யப்பட்டு வந்த செல்வங்களும் சாதனங் களும் தற்பொழுது பெரும்பாலும் ஐரோப்பியர்களுக்கான ஆடம்பர உபசரிப்பிற்குச் செலவழிக்கப்படுகின்றன. மேலும், பொதுவாகப் பயனற்ற தானங்களுக்கென வழங்கப்பட்ட செல்வமானது இப்போது பெருமளவில் குறைந்து வருவதாகக் கூறப்படுகிறது...’’

வில்லியம் பெண்டிங்க் நடப்பனவற்றை ஒரு வேளை மிகைப் படுத்திக் கூறியிருக்கலாம். பாரதத்தின் இயல்பான பகிர்தலித்தலை ஆதரித்து வந்த அமைப்புகள், பெரும்பாலும், அதற்குள்ளாகவே அடக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், கிட்டத்தட்ட ஐம்பது ஆண்டு காலமாகப் பிரிட்டானிய ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த கல்கத்தா, டில்லி, ஆக்ரா போன்ற நகரங்களில் இருந்த வசதி படைத்த சுதேசக் குடிமக்கள் ஐரோப்பிய நடைமுறைகளைப் பின்பற்றத் தொடங்கி இருந்தபோதி லும், வில்லியம் பெண்டிங்க் உபயோகமற்றவை என்று கூறிய தானங் களைப் புறக்கணித்தோர் அக்காலத்தில் மிகச் சிலராகத்தான் இருந்தி ருக்கவியலும். ஏனெனில், அச்சமயத்தில் ஐரோப்பியர்களுடன் நெருங்கிப் பழகுவதற்கோ அல்லது அவர்களின் ஆடம்பரப் பொருட் களை விரும்புவதற்கோ வேண்டிய துணிச்சலும் சாதனங்களும் பாரத நாட்டின் பெரும்பாலான மக்களிடம் இருக்கவில்லை. உண்மையில், ஐரோப்பியர்கள் வசதி படைத்த பாரதீயர்களுடன் மேலும் நெருங்கிய உறவு கொள்ள வேண்டும் என்பதே வில்லியம் பெண்டிங்க்கின்

அன்னக்கோட்பாட்டை ஆங்கிலேயர்கள் முறித்தல்

மே-1829-வது ஆண்டுக் குறிப்பின் முக்கியமான நோக்கமாக இருந்தது. அக்குறிப்பில், பாரதத்தில் 'சுதேசிக் குடிகளுடன் அதிக அளவிலான நெருங்கிய உறவு' கொள்வதைச் சாத்தியமாக்குவதன் பொருட்டு 'அறிவாற்றலும் கண்ணியமும் நிறைந்த ஐரோப்பியர்கள்' பாரதத்திற்கு மிகப் பெருமளவில் எழுந்தருள வேண்டும் என்று அவர் வற்புறுத்தி இருந்தார்.

காலப்போக்கில் ஐரோப்பியர்களின் கலாச்சார ஈர்ப்புக்கு உள்ளான பாரதத்தினர் தம் நாட்டின் பகிர்ந்துண்ணும் பண்பினை அழிக்கப்பட வேண்டிய சமூகத் தீமைகளில் ஒன்றாகவே கருதத் தொடங்கினர். இந்தக் கேட்டினை ஒழிப்பதையே தங்களுடைய சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தின் முக்கிய திட்டமாய்க் கொள்ளத் தொடங்கினர். இவ்வாறாக கேஷவ் சந்திர ஸென் தொடங்கிய 'சுலப் சமாச்சார்' பத்திரிகையின் முதலாவது இதழிலேயே தானம் வழங்குவதன் தீமையை எதிர்த்துக் கடுமையான பிரசாரம் செய்யப்பட்டது. நவம்பர் 15, 1870-ல் அப்பத்திரிகையின் ஒரு கட்டுரை இவ்வாறு அறிவித்தது: 'யாசகருக்கு தானம் வழங்குவது கருணைக்குரிய செயலல்ல. ஏனெனில் மற்றவர் இடும் பிச்சையில் பிழைப்பது முறைகேடான செயலாகும்.'⁶ மேலும், திறமையற்ற யாசகர்களுக்குத் தானமளிப்பதற்கு பதிலாக 'சமூகத்திற்குப் பயனளிக்கக்கூடிய பணிகளைச்' செய்யப் பயிற்சி அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அக்கட்டுரை கூறியது. போதிய உணவு இல்லாதவரிடமிருந்து உணவிற்குப் பிரதியாக உழைப்பை எதிர்பார்க்கும் இந்தப் புதிய மனப்பான்மை வசதி படைத்த பாரத மக்களின், குறிப்பாகப் புது நாகரிகப் பண்பாட்டையும் பகுத்தறிவையும் பெற்றதாகச் சாற்றிக் கொண்ட பாரதீயர்களின் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து பதியத் தொடங்கியது.

உணர்ச்சியற்ற தன்மையே அமைப்புகளாய் உருவாதல்

எனினும் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளும், பாரத 'சமூக சீர்திருத்தவாதி'களும் கிட்டத்தட்ட ஒரு நூற்றாண்டுக் காலம் முயன்றும், பாரதத்தின் பகுத்துண்ணும் பண்பாட்டை அவர்களால் முழுமையாக ஒழிக்க முடியவில்லை. 1880-ஆம் ஆண்டில் பஞ்சகால ஆய்வுக் குழு பஞ்சகாலங்களில் தக்க நிவாரணம் அளிப்பதற்கான வழிகளைப் பற்றி

⁶ பார்க்கவும், டேவிட் கோப், 'தி ப்ரம்மோ ஸமாஜ் அண்ட் தி ஷேப்பிங் ஆப் தி மாடர்ன் இண்டியன் மைண்ட்', பிரின்ஸ்டன் 1979, ப. 107-8.

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

கலந்தாலோசிக்கையில், பாரத மக்களின் பகிர்ந்தளிக்கும் பெருந்தன்மையை ஒரு பெரும் முட்டுக்கட்டையாக அவர்கள் கருதும் அளவிற்கு நாடு முழுவதும் இன்னமும் இப்பழக்கம் பரவலாக ஊறியிருந்தது. அக்காலத்திற்குள் பாரதத்தில் பிரிட்டானியரின் ஆட்சியும் அதன் வருவாயும் ஓரளவிற்கு நிலைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. எனவே ஒரு வெல்லஸ்லியோ அல்லது ஒரு பெண்டிங்க்கோ செய்தவாறு பாரதீய வழிமுறைகளை முழுமையாகக் கண்டனம் செய்யும் நிர்ப்பந்தம் ஒன்றும் இருக்கவில்லை. ஆகவே பஞ்சகால ஆய்வுக் குழுவினர் பாரதத்தில் பரவலாய் விளங்கியிருந்த பகிர்ந்துண்ணும் பண்பாட்டின் பயன்களையும் குறைகளையும், உணர்ச்சிவயப்படாமல் எடை போட முயன்றனர். ஆனால் அவர்களும் இவ்விஷயத்தில் கிட்டத்தட்ட முந்தைய ஆங்கிலேய அதிகாரிகள் அடைந்த முடிவிற்கே வந்தனர். 'பாரத மக்களின் பகிர்ந்துண்ணும் நடைமுறை சாதாரண சுமுகமான காலங்களில் பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடிய தீமை ஆயினும் நெருக்கடியான காலங்களில் இதை முழுவதுமாய் ஒழிக்க முடியாவிட்டாலும் அடக்கவாவது வேண்டும்' என்பதே அவர்கள் கருத்தாக இருந்தது. ஆய்வுக் குழுவினர் தங்களுடைய ஜூலை 7, 1880-ன் அறிக்கையில் கூறுவதாவது⁷:

“பாரதம் அதனுடைய தானக் கொள்கைகளுக்குப் பெயர் போனது. இங்கிருக்கும் அனைத்து வகுப்பினரும் தம்மால் இயன்ற அளவு தான புண்ணியங்களைச் செய்வதைத் தம் இன்றியமையாத தார்மீகக் கடமையாக உணர்கின்றனர். இதனாலேயே ஏழைகளும் ஆதரவற்றோரும் அவர்களது குடும்பம், ஜாதி அல்லது கிராமம் அல்லது தம் நகரத்திலிருந்தே ஆதரவைப் பெறுகின்றனர். எனவே, நெருக்கடி அற்ற சாதாரண காலங்களில் அரசு மூலமாக ஆற்றப்படும் எவ்விதமான நிவாரணப் பணிகளும் தேவையற்றவையாகும். தவிர, சுதேசக் குடிகளின் தான தரும்ப் பணிகள் ஆங்கிலேய முறையில் நடைபெறுவதில்லை. குறிப்பாக, அது தானமளிப்போரின் கூட்டுறவையோ ஒத்துழைப்பையோ எதிர்பார்த்து செயல்படுவதில்லை. பெரும்பாலும் ஒரு சிலருக்கு அவர்களுடைய தேவைகள் அனைத்தையும் முழுமைப்படுத்துவதை விட எண்ணற்ற யாசகர்களுக்கு ஒரு சிறிதளவேனும் தானம் அளிப்பதே இந்நாட்டின் முறையாக

⁷ 'ரிபோர்ட் ஆப் தி இண்டியன் பேமின் கமிஷன்', லண்டன் 1880; மறு அச்சு, அக்ரிகோல், புதுடில்லி 1989, பத்தி 187, ப. 60-1

அன்னக்கோட்பாட்டை ஆங்கிலேயர்கள் முறித்தல்

உள்ளது... இம்மாதிரியான தான புண்ணிய காரியங்களுக்குப் பஞ்சம் போன்ற நெருக்கடியான காலங்களின் ஆரம்ப கட்டத்தில் இடம் கொடுக்கலாம்...ஆனால் பஞ்சம் தீவிரமடைந்துவிட்டதெனில் இப்பணிகள் முறையான ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவரப் பட்டாலேயன்றி கொடும் தீமையாக உருவெடுக்கக் கூடும்... அரசாங்கம் பஞ்ச நிவாரணப் பணிகளை முற்றிலுமாய் தானே ஏற்றுக் கொண்டு தேவை உள்ளோர்க்கெல்லாம் ஏதேனும் வகையில் ஆறுதலையும், அனைத்து யாசகர்களுக்கும் மற்றும் பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அனைவருக்கும் பாதுகாப்பான எல்லைகள் உடைய இருப்பிடமும் ஏற்பாடு செய்த உடனேயே தெருப் பிச்சைகளும், மற்றவர்களுக்குப் பொது விநியோகமாக வழங்கப் படும் தானங்களும் தடை செய்யப்பட வேண்டும், ஏன், முடியுமாயின் முற்றிலுமாய் நிறுத்தப்பட வேண்டும்.”

அரசு பஞ்ச நிவாரணப் பணியை மேற்கொண்ட உடன், பஞ்ச ஆய்வுக் குழுவினர் இயல்பாகவே ஈகையுணர்வு கொண்ட தனி மனிதர்களை இப்பணியிலிருந்து முழுமையாக அகற்ற விரும்பினார்கள். அரசின் பணிகளுக்கு அவர்கள் வழங்கும் நன்கொடைகள் கூட புறக்கணிக்கப்பட்டன. ஆய்வுக் குழுவினர் இச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறுவ தாவது⁶:

“அரசின் பஞ்ச நிவாரண திட்டத்தின் கீழ் உண்மையில் உதவி தேவையுள்ள அனைவருக்கும் உதவுவதை அரசாங்கம் தன் பொறுப்பாக உணர்கிறது. எனவே நன்கொடை அளித்து அரசிற்கு உதவி புரியுமாறு பொது மக்களிடம் வேண்டுகோள் விடுக்க யாதொரு காரணமும் தென்படவில்லை. இப்பழக்கமானது கடந்த கால நிலைமைகளின் எஞ்சியுள்ள ஞாபகச் சின்னமாகும். தற்காலத்தில், பொதுச் செலவில், அரசின் பொறுப்பில் சீரான திட்டத்தின் கீழ் அனைத்து மக்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கென்று திறமையான உதவிப் பணிகள் மேற்கொள்ளப்படுவதால் இக்கடந்த கால பழக்கங்கள் பொருத்தமற்றவையே...”

தவிர, இக்குழுவினர் வேறொரு திட்டத்தையும் பரிந்துரை செய்தனர். விசேஷமாய் ஏற்படுத்தப்பட்ட வேலை மையங்களில் ஒரு நாள் கட்டும் உழைப்பிற்குப் பிரதியாக ஒரு ஜீவனாம்சத் தொகை 'பராம

⁶ 'ரிபோர்ட் ஆப் தி இண்டியன் பேமின் கமிஷன்', மேற்கூறியவாறு, பத்தி 188, ப. 61

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

ரிப்பிற்கு மட்டும் போதுமானதாக, ஆனால் அதைவிட சிறிதளவும் அதிகரிக்காத வண்ணம் வழங்கப்பட வேண்டும்⁹ என்று அக்குழுவினர் கருத்து வெளியிட்டனர். வேலை செய்ய முடியாத அளவு உடல் நலம் குன்றியோருக்காக மேற்பார்வையாளரின் முறையான சோதனைக்குப் பிறகு ஒரு அற்ப அளவினதான ஜீவனாம்சம் வழங்கவும் மற்றும் மேற்பார்வையாளரின்படி ஒருவர் வேலை செய்ய ஓரளவிற்குத் திறன் உள்ளவராகத் தோன்றிய உடனேயே அந்த ஜீவனாம்சத் தொகை நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் அக்குழுவினர் பரிந்துரைத்தனர். ‘‘நாட்டின் மரபுப்படி’’, ‘‘பொதுவில் வெளிவர இயலாத’’ பெண்களிடமிருந்து கூட இக்குழுவினர் வேலையை எதிர் பார்த்தனர். அவர்களுக்கும் அவர்கள் குழந்தைகளுக்கும் ஜீவனாம்சமாகத் தானியம் வழங்கப்படுவதற்குப் பதிலாக அரசாங்கத்திற்கென பஞ்ச நூல் நூற்கும் வேலையில் அவர்களை ஈடுபடுத்தும்படியும் அக்குழுவினர் பரிந்துரைத்தனர்¹⁰.

பாரத மக்களின் கருத்தின்படி மனிதத்தன்மைக்கே சாரமாய் விளங்கும் ‘பிரதிபலன் இன்றி’ உணவளிக்கும் அன்னதானக் கொள்கையைப் பற்றி ஆங்கிலேய ஆட்சியினர் இத்தகைய கரும் வெறுப்பைக் கொண்டிருந்தனர். பிரதிபலனாக எவ்வித வேலையும் எதிர் பாராமல் உணவைத் தானம் செய்வது ஆங்கிலேயரைப் பொறுத்த வரை அவர்களுடைய ஒழுக்க நெறிமுறைகள் மற்றும் நீதிமுறைகளுக்குமே முரண்பாடானதாகத் தோன்றியது. ‘அரசு அளிக்கும் பொது உதவிப் பணிகளை ஏற்றுக் கொள்வதில் இந்நாட்டு மக்கள் காட்டிய தயக்கத்தையும், சிறிதளவு வாய்ப்பு கிடைத்ததுமே அவர்கள் தமது சுய முயற்சிகளால் வாழ்க்கையை நடத்திக் கொள்வதில் காட்டிய ஆர்வத்தையும்’ நன்கு அறிந்திருந்த போதிலும், பஞ்ச ஆய்வுக் குழுவினர் மிகுந்த நெருக்கடியான காலங்களில் கூட உணவு விநியோகத்தில் கடுமையான கட்டுப்பாட்டையே பரிந்துரைத்தனர்¹¹.

⁹ ‘ரிபோர்ட் ஆப் தி இண்டியன் பேமின் கமிஷன்’, மேற்கூறியவாறு, பத்தி 111, ப. 36. உயிர் வாழ மட்டுமே போதுமான அளவாக, ஆனால் அதைவிட அதிகரிக்காத வண்ணம் கூலி வழங்க வேண்டியதன் கட்டளை அறிக்கையில் மீண்டும் மீண்டும் விவாதிக்கப்படுகிறது. குறிப்பாக பார்க்க வேண்டியது, பத்தி 131, ப. 43 மற்றும் பத்தி 184, ப. 50.

¹⁰ ‘ரிபோர்ட் ஆப் தி இண்டியன் பேமின் கமிஷன்’ மேல் கூறியவாறு, பத்தி 144, ப. 47. வலுவூள்ளவர்களுக்கு வேலை மையங்கள் ஏற்பாடு செய்தல் முதலியன பற்றிய விவாதங்களுக்கு பார்க்கவும் பத்திகள் 126-136, ப. 41-5; உடல் நல சோதனையாளரின் பரிசோதனைக்குப் பிறகு ஜீவனாம்ச தொகை வழங்குதல் முதலியன பற்றிய குறிப்புகளுக்கு பார்க்கவும், பத்திகள் 137-46, ப. 45-8.

¹¹ ‘ரிபோர்ட் ஆப் தி இண்டியன் பேமின் கமிஷன்’, மேல் கூறியவாறு பத்தி 108, ப. 35.

நிறைவு பற்றாக்குறையாதல்

இவ்வாறு, 1880-ம் ஆண்டு பஞ்சகால ஆய்வுக் குழுவினரின் அறிக்கை நெருக்கடியான நிலைமைகளையும் பஞ்ச நிவாரணப் பணிகளையும் நிர்வகிக்க ஒரு பெரும் ஆளும் வகுப்பு உருவாக அடித்தளமாகியது. மேலும் பிரிட்டானியர்களின் இத்தகையதான மதிப்பீடுகளும் உணர்வுகளுமே நம் நாட்டில் அரசு நிர்வாகத்தின் கீழ் இன்றும் செயல்பட்டு வரும் உணவு சேமித்தல் மற்றும் விநியோகித்தலைப் பராமரிக்கும் அமைப்பிற்கு அடிப்படையாயின.

நிறைவு பற்றாக்குறையாதல்

இவ்வாறு பகுத்துண்ணும் சனாதன பாரதீய கோட்பாட்டின் மீதும் அந்தக் கோட்பாட்டில் நிலைபெற்ற பாரதத்தின் இயல்பான பொது அமைப்புகளின் மீதும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் அவர்களுடைய பாரதீயச் சீடர்கள் ஏளனத்தையும் இகழ்ச்சியையும் தொடர்ந்து வெளிக்காட்டி வந்தனர். மேலும் அவற்றிற்கு முழுதுமாய் முட்டுக்கட்டை போடவும் முயன்று வந்தனர். பாரதத்தின் பகிர்ந்துண்ணும் கோட்பாட்டின் மீதான இந்தத் தாக்குதல் கிட்டத்தட்ட ஆங்கிலேயர் ஆட்சியுடன் தொடங்கி, அவர்கள் ஆட்சிக்குப் பிறகும் நீடித்தது. காலப்போக்கில் பாரத மக்களின் இந்தக் கோட்பாடு பலவீனமடைந்து, அதைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு வேண்டிய மனத்திண்மையும் குறையத் தொடங்கியது. தவிரவும், மற்றவர்களுடன் உணவைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் பாரத மக்களின் மனப்பான்மை ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக் காலத்தில் தளர்ந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் பகிர்ந்துகொள்வதற்கு வேண்டிய வளப்பமும் திறமையும் கூட மிகவும் வேகமாக குறைந்துவிட்டன.

நிலங்களின் உற்பத்தித்திறனில் சரிவு

பாரதத்தில் ஆங்கிலேய ஆட்சியின் கீழ் வந்த பகுதிகளில் எல்லாம் உணவு மிகுதியாக இருந்த நிலை ஒரு சில பத்தாண்டுகளுக்குள்ளாகவே மாறியது. கடுமையான உணவுப் பற்றாக்குறை உண்டாகியது. பாரத சமூகத்தில் பரவியிருந்த விரிவான அமைப்புகள் அனைத்தையும் தகர்த்தெறிய முற்பட்ட ஆங்கிலேயர்கள் நிலங்களின் விளைச்சலிலிருந்து அதுவரை கண்டிராத பெருமளவு வரி திரட்டத் தொடங்கியதால் பெரும்பான்மையான விளைச்சல் நிலங்களில் பயிரிடுவதே

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

இயலாததாகியது. நிலத்தின் உற்பத்தித்திறனும் குறையத் தொடங்கியது. நாம் முன் அத்தியாயத்தில் கண்டவாறு சென்னை நகரத்தை ஓட்டியுள்ள செங்கல்பட்டுப்பகுதியில் 1762-லிருந்து 1766 வரை விளைச்சல் நிலங்களின் உற்பத்தித்திறன் ஒரு ஹெக்டேருக்கு கிட்டத்தட்ட 2.5 டன்களாக இருந்தது. ஆங்கிலேய நிர்வாகத்தின் பதிவுகளின் படி, 1788 வரை கூட இப்பகுதியில் உற்பத்தித்திறன் அதே அளவில் இருந்து வந்தது. இந்தக் காலக் கட்டத்தில் இங்குப் பல போர்கள் நடைபெற்ற போதிலும் உற்பத்தித்திறனில் குறிப்பிடத்தக்க சரிவு எதுவும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் 1798-க்குள் இப்பகுதியின் உற்பத்தித்திறன் மிகவும் சரிந்து, ஹெக்டேருக்கு 630 கிலோவாகக் குறைந்தது¹².

அக்காலத்திய பிரிட்டானிய மாவட்டக் கலெக்டர் லயோனல் ப்ளேஸ் இந்த விளைச்சல் குறைவைப் பற்றியும் அதன் விளைவாய் அரசின் வரி வருவாய் குறைந்து வருவது பற்றியும் ஆழ்ந்த கவலை தெரிவித்தார். உரங்கள் கிடைப்பதில் பெருமளவு பற்றாக்குறை நிலவியது ஓர் முக்கிய காரணம் என்று அவர் கருதினார். 'ஆட்டு இனமே முற்றிலும் அழிந்து விடுமோ'¹³ என்று அஞ்சம் அளவிற்கு ஐரோப்பியர்கள் ஆடுகளைப் பெருமளவில் கொண்டு புசிப்பதால், ஆடுகளின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைந்து அதனால் எரு கிடைப்பது அரிதாகி வருவதை லயோனல் ப்ளேஸ் சுட்டிக்காட்டினார். தவிரவும், இப்பகுதி வேகமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்த சென்னை நகரத்தின் அருகில் அமைந்துள்ள காரணத்தால் இப்பகுதியின் நிலங்களில் புல்லும் சாணமும் அரிதாயின. எவ்வாறெனினும் ஆங்கிலேய நிர்வாகத்தின் கீழ் விவசாயம் முற்றிலும் ஆதாயம் இன்றிப் பயனற்றதானது. இதனால் விவசாயிகள் தம் நிலங்களில் பயிரிடப் பெரிதும் தயங்கினர். லயோனல் ப்ளேஸ் பல சமயங்களில் கடுமையான அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டே அவர்களை ஏர் பிடிக்கும் பணியில் ஈடுபடுத்த வேண்டியிருந்தது¹⁴.

¹² பார்க்கவும், ஆர்.ரத்தினம், 'அக்ரிகல்கரல் டெவலப்மெண்ட் இன் மெட்ராஸ் ஸ்டேட் ப்ரயர் 1900', மெட்ராஸ் 1966, ப. 11

¹³ பார்க்கவும், லயோனல் ப்ளேஸ், ரிபோர்ட் ஆன் தி ஸெட்டில்மெண்ட் பார் பஸ்லீஸ் 1202-4, 6.10.1795 தேதியிட்டது, தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம், செங்கல்பட்டு மாவட்ட ஆவணங்கள், தொகுதி 492, பத்தி 25.

¹⁴ பார்க்கவும், மெட்ராஸ் போர்ட் ஆப் ரெவினியூவிற்கு லயோனல் ப்ளேஸ் 22-1-1797 அன்று எழுதிய கடிதம், தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம், ப்ரொஸீடிங்க்ஸ் ஆப் தி போர்ட் ஆப் ரெவினியூ, 25.1.1797, தொகுதி 172.

நிறைவு பற்றாக்குறையாதல்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பாரதத்தின் பல்வேறு பகுதிகளின் விளைச்சல் மற்றும் உற்பத்தித்திறனைப் பற்றி அதிகமான விவரங்கள் இன்று கிடைப்பதில்லை. எனினும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முழுவதும் நிலங்களின் உற்பத்தித்திறன் தொடர்ந்து சரிந்த வண்ணமோ அல்லது மிகக் குறைவான அளவில் தேங்கிய வண்ணமோ இருந்து வந்தது என்று ஆங்காங்கு கிடைக்கும் ஒரு சில ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் பெரும்பாலான பொருளாதார வரலாற்று நிபுணர்கள் மதிப்பிடுகிறார்கள். 1890-லிருந்து விவசாயத்தைப் பற்றிய புள்ளிவிவரங்கள் முறையாகத் திரட்டப்பட்டன. இவை எந்த அளவிற்கு நம்பத்தகுந்தவை என்பது பற்றி பல்வேறு கருத்துகள் இருந்தாலும், நமக்குக் கிடைக்கும் புள்ளிவிவரங்கள் அனைத்தும் உற்பத்தியில் தொடர்ச்சியான சரிவையே உணர்த்துகின்றன. ஆக, கிட்டத்தட்ட பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலிருந்து 1947-ல் பாரதம் சுதந்திரம் அடையும் வரையில் உள்ள நீண்ட கால இடைவெளி முழுதும் நாட்டின் விவசாய உற்பத்தித்திறன் சரிந்து படிப்படியாகத் தேய்வடைந்து வந்துள்ளதை அனைத்து ஆதாரங்களும் தெரிவிக்கின்றன. பாரதத்தின் சுதந்திரத்தை ஒட்டிய காலங்களில் நாட்டின் சராசரி நெல் உற்பத்தித்திறன் ஹெக்டேருக்கு கிட்டத்தட்ட ஒரு டன்னாகவும், கோதுமை ஹெக்டேருக்கு கிட்டத்தட்ட 700 கிலோவாகவும் மற்ற தானிய வகைகள் இதை விட மிகக் குறைந்த அளவினதாகவுமே இருந்தன¹⁵.

உணவு கிடைத்தல் அருகுதல்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதல் சில ஆண்டுகள் வரை பயிரிடப்பட்ட நிலங்களின் மொத்த அளவு விரைவாகக் குறைந்து வந்தது. அதன் பிறகு விளைச்சல் நிலங்களின் பரப்பளவில் சிறிதளவு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. எனினும் இதன் மூலம் உற்பத்தித்திறனில் உண்டான தொடர்ச்சியான சரிவையும், மக்கள்தொகையில் ஏற்பட்ட சிறு பெருக்கத்தையும் ஈடு செய்ய இயலவில்லை. இவ்வாறு ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்குக் கிடைக்கக் கூடிய உணவின் சமவீத அளவு, அதாவது ஒரு தனி நபருக்கு, ஒரு ஆண்டிற்கு கிடைக்கக்கூடிய சராசரி உணவு, ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் பெருமளவு குறைந்தது. ஆங்கிலேயரின் ஆட்சித் தொடக்கத்திலிருந்து முடிவு

¹⁵ பார்க்கவும், ஜே. கே. பஜாஜ், கீன் ரெவல்யூஷன் இன் தி ஹிஸ்டோரிகல் பெர்ஸ்பெக்டிவ், பி.பி.எஸ்.டி.புல்லட்டின், சென்னை, நவ. 1982, ப. 104.

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

வரை பாரதமெங்கும் ஓர் இடம் அல்லது மற்றோர் இடமென முடிவில்லாத் தொடர்ச்சியாகத் தாக்கிய கடும் பஞ்சங்கள் இக்குறை பாட்டின் மிக அவலமான சான்றுகளாகும்.

1880-ம் ஆண்டின் பஞ்ச ஆய்வுக் குழு, 18.1 கோடி ஜனத்தொகை கொண்ட பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் 6.6 கோடி ஹெக்டேர் விளைச்சல் நிலத்தின் மொத்த உணவு உற்பத்தியானது கிட்டத்தட்ட 5.1 கோடி டன்களென்று மதிப்பிட்டது¹⁶. இவ்வாறு 1880-க்கு உள்ளாகவே உற்பத்தித்திறன் ஹெக்டேருக்கு 800 கிலோவிற்கும் குறைவாக சுருங்கியது. தவிர, ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்குக் கிடைக்கும் சராசரி உணவின் அளவு கிட்டத்தட்ட 280 கிலோவாகக் குறைந்தது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் செங்கல்பட்டுப் பகுதியில் ஒரு குடும்பத்திற்கு ஆண்டொன்றுக்கு சராசரி 5.5 டன் அளவிலான உணவு உற்பத்தி ஆனது என்பதை நாம் முன்பே கண்டோம். அக்காலத்தில் ஒரு சாதாரண செங்கல்பட்டுக் குடும்பத்தில் சராசரியாக நான்கு அல்லது ஐந்து உறுப்பினர்கள் இருந்ததாக கலெக்டர் லயோனல் ப்ளேஸ் மதிப்பிட்டிருந்தார்¹⁷. எனவே, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் செங்கல்பட்டுப் பகுதி ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கு சராசரியாக ஒரு டன்னை விட அதிகமான உணவு வழங்கி வந்தது என்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது.

1880-ல் மொத்த விளைச்சலின் மதிப்பீடான 5.1 கோடி டன்களிலிருந்து பஞ்ச ஆய்வுக் குழுவினர் கிட்டத்தட்ட 30 லட்சம் டன்களைக் கால்நடைகளின் பராமரிப்பிற்கும், 50 லட்சம் டன்களை விதைகள் மற்றும் சேதத்திற்கென்றும் ஒதுக்கீடு செய்தனர். நெருக்கடி நிலைமை களுக்கென்று மேலும் 50 லட்சம் டன்களை ஒதுக்கி, எஞ்சிய 3.8 கோடி டன்களை மனித நுகர்வுக்கென மதிப்பீடு செய்தனர். ஆக ஆள் ஒருவருக்கான சராசரி உணவுப் பயனீட்டளவு ஆண்டிற்கு கிட்டத்தட்ட 210 கிலோவென மதிப்பிடப்பட்டது. இந்த அளவே ஆய்வுக் குழுவின்படி பாரத மக்களைப் பஞ்சகால நிலைமையிலிருந்து பாதுகாக்கத் தேவையான குறைந்தபட்ச அளவாகும். தன் அறிக்கை முழுவதிலும் இக்குழு, பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் ஒவ்வொரு

¹⁶ 'ரிபோர்ட் ஆப் தி இண்டியன் பேமின் கமிஷன்', மேல் கூறியவாறு, பத்தி 156, ப. 50

¹⁷ பார்க்கவும், லயோனல் ப்ளேஸ், ரிபோர்ட் ஆன் தி லெட்டில்மெண்ட் ஆப் ஜாகீர் பார் பஸ்ஸீஸ், 1205-7, 6.6.1799 தேதியிட்டது. தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம், போர்ட்ஸ் மில்ஸ்லேனியஸ் வால்யூம்ஸ், செங்கல்பட்டு, தொகுதி 45, பத்தி 326, ப. 300.

சுதந்திர பாரதம் பற்றாக்குறையைச் சீர்செய்யத் தவறுதல்

ஐந்து அல்லது ஆறு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட குடும்பத்திற்குச் சராசரியாக ஒரு டன் அளவிலான உணவு கிடைப்பதை உறுதி செய்வதே பஞ்ச நிவாரணப் பணிகளின் நோக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியது.

1890-களில், அதாவது முதன் முதலாக முறையான புள்ளிவிவரங்கள் திரட்டப்பட்ட பின் உணவு உற்பத்தியானது ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கு 200 கிலோவென மதிப்பிடப்பட்டது¹⁸. இது 1880-ல் பஞ்ச ஆய்வுக்குழு மதிப்பிட்ட 280 கிலோவை விட மிகவும் குறைவானதே. பாரதத்தின் சுதந்திரத்தை ஒட்டிய காலங்களில் ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கான சராசரி உணவு உற்பத்தியின் அளவு மேலும் குறைந்தது. 1950-களின் துவக்கத்தில் பாரதத்தின் 36 கோடி ஜனத்தொகைக்கு மொத்த உணவு தானியங்களின் உற்பத்தி கிட்டத்தட்ட 5.3 கோடி டன்களாக, அதாவது ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கான சராசரி உணவு உற்பத்தி கிட்டத்தட்ட 150 கிலோ மட்டுமே என்று ஆதாரபூர்வமான புள்ளிவிவரங்கள் தெரிவிக்கின்றன¹⁹.

சுதந்திர பாரதம் பற்றாக்குறையைச் சீர்செய்யத் தவறுதல்

பாரதம் சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன் சில ஆண்டுகளிலும், பின் சில ஆண்டுகளிலும் உணவு உற்பத்தியும் நிலத்தின் விளைதிறனும் மிகத் தளர்ந்த நிலையை அடைந்திருந்தன. இந்நிலை சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு சில ஆண்டுகளிலேயே வளர்ச்சி அடையத் தொடங்கியது. 1960-களில் உணவு தானிய உற்பத்தி ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டு ஒன்றிற்கு கிட்டத்தட்ட 180 கிலோவாகவும், 1970-களில் கிட்டத்தட்ட 190 கிலோவாகவும் உயர்ந்தது. இன்று நாம் கிட்டத்தட்ட 90 கோடி ஜனத்தொகைக்கு சுமார் 18 கோடி டன்கள் உணவு தானியம் உற்பத்தி செய்கிறோம். அதாவது ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டிற்கு கிட்டத்தட்ட 200 கிலோ உணவு தானியம் உற்பத்தி செய்து வருகிறோம்.

இவ்வாறு ஆங்கிலேய ஆட்சியின் சீர்குலைவான விளைவுகளைத் திருத்தி அமைப்பதற்கான நமது அரை நூற்றாண்டு கால முயற்சிகளுக்குப் பிறகும் நம் நாட்டில் ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கான சரா

¹⁸ பார்க்கவும், ஜார்ஜ் ப்ளின், 'அக்கிரகல்சரல் ட்ரெண்ட்ஸ் இன் இண்டியா 1891-1947', யுனிவர்ஸிடி ஆப் பென்ஸில்வேனியா, பிலடெல்பியா, 1966.

¹⁹ பார்க்கவும், ஜே.கே.பஜாஜ், மேல் கூறியவாறு, ப. 104.

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

சரி உணவு உற்பத்தி இன்றைக்கு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன், அதாவது, 1890-ல் மதிப்பிடப்பட்ட நிலைமைக்கு இணையாகவே உள்ளது. மேலும் இது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் செங்கல்பட்டுப்பகுதியில் நிலவிய தனி மனிதருக்கான சராசரி உணவு உற்பத்தியின் ஐந்தில் ஒரு பங்கிற்கும் குறைவாகவே உள்ளது.

நமது மொத்த உற்பத்தியிலிருந்து, அதாவது ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கு 200 கிலோ என்ற கணக்கிலான உணவு தானியத்திலிருந்து கால்நடைகளுக்கென்று பங்கு எதுவும் ஒதுக்கப்படத் தேவையில்லை என்றே கருதினாலும் கூட விதைகளுக்கும் சேதத்திற்கும் ஒதுக்கீடு செய்துதான் ஆக வேண்டும். இத்தள்ளுபடிகளைக் கணக்கிட்ட பின், 1990-களின் மனித நுகர்வுக்கான உணவு தானியத் தொகை ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கு கிட்டத்தட்ட 180 கிலோவாகவே உள்ளது. இது நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பஞ்ச ஆய்வுக் குழுவினர் பரிசீலனா இறப்பதைத் தவிர்க்கத் தேவைப்படும் மிகக் குறைந்தபட்ச உணவென்று மதிப்பிட்ட உணவின் அளவுக்குச் சமமாகவே உள்ளது. தவிர இது உலகின் வேறெந்தப் பகுதியின் சராசரி மனித நுகர்வு அளவை விட மிகக் குறைந்ததே.

பாரத மக்களின் உணவு நுகர்வு உலகிலேயே குறைவானது

உலகின் பெரும்பாலான நாடுகளில் அடிப்படையான உணவுப் பொருட்கள், அதாவது தானியங்கள், பயறு வகைகள், கிழங்குகள் மற்றும் மாமிசம், மீன் வகைகள் இவற்றின் மொத்த நுகர்வு ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கு கிட்டத்தட்ட 300 கிலோ அளவாகும்²⁰. இதில் மாமிசம் மற்றும் மீன் வகைகளின் நுகர்வளவு ஐரோப்பாவிலும், ஐரோப்பிய இனத்தவர் வசிக்கும் மற்ற உலகப் பகுதிகளிலும் கிட்டத்தட்ட 100 கிலோவாகவும், ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்காவில் இதைவிட மிகவும் குறைந்த அளவாக ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கு கிட்டத்தட்ட 30 கிலோவாகவும் உள்ளது. ஆக ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா பகுதிகளில் தானியங்களும், பயறு வகைகளும், கிழங்கு வகைகளும் அடிப்படை உணவின் முக்கிய அம்சங்களாய் விளங்குகின்றன.

பாரத நாட்டைப் பொருத்த வரை தானியங்களும் பயறு வகைகளும் மட்டுமே அடிப்படையான உணவுப் பொருள்களின் முழுப்

²⁰ இங்கும், இனி கீழ்வரும் விவாதங்களிலும் உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் கிடைக்கும் உணவின் அளவு பற்றிய குறிப்புகள், 1990-ல் ஐக்கிய நாட்டின் கிளையான உணவு மற்றும் விவசாயத்தின் நிறுவனம் தொகுத்த விவரங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சுதந்திர பாரதம் பற்றாக்குறையைச் சீர்செய்யத் தவறுதல்

பகுதியாய் விளங்குகின்றன. இங்கு மாமிசம், மீன் வகைகளின் நுகர்வளவு மிகவும் சொற்பமே. மேலும் ஆப்பிரிக்காவின் பெரும் பான்மையான பகுதிகளிலும், ஐரோப்பாவின் சில பகுதிகளிலும் முக்கியமான உணவுப் பொருளாய் விளங்கும் மாவூச் சத்துள்ள கிழங்குகளின் நுகர்வளவு கூட பாரதத்தில் மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. 1990ல் பாரதத்தின் மாமிசம் மற்றும் மீன் வகைகளின் நுகர்வு ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கு 7.5 கிலோ அளவாகவும், கிழங்குகளின் நுகர்வளவு 20.5 கிலோவாகவும் மதிப்பிடப்பட்டது. இவ்வாறு மொத்த அடிப்படை உணவுப் பொருள்களின் நுகர்வளவு ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கு 200 கிலோவிற்குச் சிறிதளவு அதிகமாக மதிப்பிடப்பட்டது.

இவ்வாறு பாரத மக்களின் மூலாதார உணவு நுகர்வளவு உலகின் பொது நுகர்வளவான 300 கிலோவுக்கு மூன்றில் ஒரு பங்கு குறைவாகவே உள்ளது. இந்த அளவிற்குக் குறைவான நுகர்வளவு பரதத்துணைக்கண்டத்திற்கு வெளியே உலகில் மிகச் சில நாடுகளில் மட்டுமே உள்ளது. குறிப்பாக, ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள சூடான், எத்தியோப்பியா, ஸோமாலியா நாடுகள், மத்திய மற்றும் தென் அமெரிக்காவிலுள்ள க்வாடெமாலா, ஹைத்தி, பேரு நாடுகள், இதைத் தவிர கீழே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் ஓரிரண்டு நாடுகள் ஆகியவை மட்டுமே அடிப்படை உணவு நுகர்வளவில் நம்மைப் போலவே மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளன. இந்நாடுகளில் பெரும்பாலானவை நீண்ட காலமாக ஸ்திரமற்ற அரசியல் நிலையில் தவித்துக் கொண்டிருப்பது நாம் அறிந்ததே. எனினும் இந்நாடுகளில் கூட நாம் குறிப்பிட்டுள்ள அடிப்படை உணவுப் பொருட்களின் பற்றாக்குறை மற்ற சில உணவுப் பொருட்களின் மூலம் ஈடுகட்டப் படுகிறது. சூடானிலும், ஸோமாலியாவிலும் உணவுப் பொருட்களுக்குக் கூடுதலாக மிகுதியான பால் நுகரப்படுகிறது. சூடானில் சராசரி பால் நுகர்வளவு 116 கிலோவாகவும், ஸோமாலியாவில் 226 கிலோவாகவும் உள்ளது. ஆப்பிரிக்காவின் மற்ற நாடுகளிலும், மத்திய மற்றும் தென் அமெரிக்க நாடுகளிலும், மிகுதியான அளவில் வாழைப் பழங்களும், நேந்திரம் பழங்களும் இன்னும் மற்ற பழ வகைகளும் சேர்ந்து மூலாதார உணவின் பற்றாக்குறையைப் பெருமளவில் ஈடு செய்கின்றன.

பொதுவாக ஸ்திரமான அரசியல் நிலை கொண்ட நாடுகள் தம் மக்கள் அனைவருக்கும் ஆண்டிற்கு குறைந்தது 300 கிலோ அளவிலான

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

உணவுப் பொருட்களை வழங்கும் திறனைக் கொண்டிருக்கின்றன. இதில் ஏதேனும் குறைவு ஏற்பட்டால் இவ்வளவிலான உணவு நுகர்வளவை அடையத் தேவையான உணவைத் தயக்கமின்றி இறக்குமதியும் செய்கின்றன. நமது பாரதத் துணைக்கண்டத்தைத் தவிர ஆசியாவின் தாய்லாந்தும் ஆப்பிரிக்காவின் கென்யாவும் மட்டுமே இதற்கு விதிவிலக்காக உள்ளன. இவ்விரு நாடுகளும் நம்மைப் போலவே ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக் காலத்தில் திணிக்கப்பட்ட பொது வாழ்க்கை நிர்வாக முறைகளை இன்னமும் இறுகப் பற்றிக் கொண்டுள்ளன என்பது இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

பாரதத் துணைக்கண்டத்தினுள், ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டு ஒன்றிற்கு கிட்டத்தட்ட 260 கிலோ அடிப்படை உணவு நுகர்வளவுள்ள நேபாளமும், 230 கிலோ நுகர்வளவைக் கொண்டுள்ள பங்களா தேசமும் நம்மை விட ஓரளவிற்கு நிறைவான நிலையில் உள்ளன. ஸ்ரீலங்காவில் அடிப்படை உணவின் நுகர்வளவு ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கு 200 கிலோ ஆகும். ஆயினும் அங்குக் கிட்டத்தட்ட 70 கிலோ அளவிலான தேங்காய் நுகரப்படுவதால் அங்குள்ள நிலைமையும் பாரதத்தின் நிலையை விட மேலானதாகவே உள்ளது. துணைக்கண்டத்தினுள், பாகிஸ்தானும் ஆப்கானிஸ்தானும் மட்டுமே நம்மை விடக் குறைவான அடிப்படை உணவு நுகர்வளவைக் கொண்டுள்ளன.

இவ்வாறு பாரதம் மற்றும் பாரதத் துணைக்கண்டத்தின் ஒரு சில நாடுகளின் தற்போதைய நிலைமை மிகவும் அசாதாரணமானதே. உலகில் வேறெங்குமே ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத மிகக் குறைந்த சராசரி அடிப்படை உணவு நுகர்வளவினைக் கொண்டே நாம் வாழ்ந்து வருகிறோம். தவிர, நாம் நுகர்ந்து வரும் உணவளவானது, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆங்கிலேய ஆட்சியினர் பஞ்சகாலத்திற்கு ஏற்ற உணவென்று வரையறுத்த அளவை விட ஒரு சிறிதும் அதிகமானதல்ல.

பாரதத்தின் கால்நடைகளுக்கு உணவேதும் இல்லை

பாரதத்தில் மனித நுகர்வுக்கான உணவின் நிலை இவ்வாறெனில், மனித நுகர்வையும் மற்றனைத்து விதமான உணவுப் பயனீட்டையும் ஒருங்கிணைத்துப் பார்த்தோமெனில் நம் நாட்டின் நிலைமை மேலும் தாழ்ந்ததாகவே உள்ளது. பாரதத்தில் மொத்தமாய்க் கிடைக்கப்

சுதந்திர பாரதம் பற்றாக்குறையைச் சீர்செய்யத் தவறுதல்

பெறும் உணவு தானியங்கள் மற்றும் கிழங்கு வகைகள் ஆள் ஒருவற்கு ஆண்டொன்றிற்குச் சராசரியாக 230 கிலோ அளவு என்பதைப் பார்த்தோம். இதிலிருந்து மனிதர்களின் நுகர்வுக்கென பயன்படுவது 210 கிலோ ஆகையால், விதைகளுக்கும் சேதத்திற்கும் ஒதுக்கீடு செய்த பிறகு கால்நடைகளுக்கும் மற்ற விலங்கினங்களுக்கும் உணவாக எஞ்சுவது ஒன்றும் இல்லை என்றே கூறலாம். உலகத்தின் பெரும் பாலான நாடுகளில் கால்நடைகளுக்கென்றே பெருமளவிலான உணவு தானியங்கள் உற்பத்தியின் மூலமாகவோ அல்லது இறக்குமதியின் மூலமோ ஒதுக்கப்படுகின்றன. பெரும்பாலும் உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் கிடைக்கப் பெறும் உணவு தானியங்கள் மற்றும் கிழங்கு வகைகளின் மொத்த அளவு, அதாவது இவற்றின் உற்பத்தி மற்றும் நிகர இறக்குமதியின் கூட்டுத்தொகை, அந்நாடுகளில் நேரடி மனித நுகர்வுக்குப் பயன்படும் அளவின் கிட்டத்தட்ட இரு மடங்காகவே உள்ளது. அதாவது பெரும்பாலான நாடுகளில் மொத்தமாய்க் கிடைக்கப்பெறும் உணவு தானியத்தின் கிட்டத்தட்ட பாதி அளவு கால்நடைகளுக்கே வழங்கப்படுகிறது. இவ்வாறு ஐரோப்பாவில் கிடைக்கப்பெறும் மொத்த உணவு தானியங்கள் மற்றும் கிழங்குகளின் அளவு ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்குக் கிட்டத்தட்ட 700 கிலோவாக உள்ளது. இதுவே சீனாவில் கிட்டத்தட்ட 450 கிலோவாகவும், ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டில் 900 கிலோவாகவும் உள்ளது. இவ்வாறு ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டில் இன்றைக்கு ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கு கிடைக்கப்பெறும் சராசரி உணவு தானியங்களின் மொத்த அளவு பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் செங்கல்பட்டுப் பகுதியில் கிடைத்து வந்த சராசரி உணவுத் தொகைக்குக் கிட்டத்தட்ட சமமாகவே உள்ளது.

பாரத நாட்டில் தற்பொழுது கிடைக்கும் மொத்த உணவு தானிய அளவானது உலகின் மற்றனைத்து நாடுகளைப் போல் நாமும் நம் கால்நடைகளுக்கென உணவு ஒதுக்கீடு செய்தோமெனில் நமக்குத் தேவைப்படும் மொத்த உணவின் அளவில் பாதிக்கும் குறைவானதாகும். நாம் இத்துணை குறைந்த அளவில் உணவு உற்பத்தி செய்வதால் நம் நாட்டின் 27 கோடி கால்நடைகளுக்கு நாம் சிறிதளவு கூட உணவு தானியங்களை ஒதுக்குவதில்லை. ஐரோப்பா தன் 12.4 கோடி கால்நடைகளுக்காக 17 கோடி டன் உணவு தானியங்களையும் (இது கிட்டத்தட்ட நம்முடைய மொத்த உணவு தானிய உற்பத்திக்கே சமமாகும்)

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

மற்றும் 5.4 கோடி டன் கிழங்கு வகைகளையும் அளித்து வருகிறது. சீனா தன் 10 கோடி கால்நடைகள் மற்றும் 30 கோடி பன்றிகளின் பொருட்டு 6.3 கோடி டன் உணவு தானியங்களையும் 6 கோடி டன் கிழங்கு வகைகளையும் ஒதுக்குகிறது. இவ்வாறு பாரதத்தின் உணவு தானிய உற்பத்தி நிலை மனித சமூகமும் விலங்கினங்களும் பசிப் பிணியுடன் துன்புறும் அவல நிலையில் உள்ளது.

பற்றாக்குறையும் சுரணையின்மையுமே பண்பாடாய் உருப்பெறுதல்

பாரதத்தில் உணவு உற்பத்தி மற்றும் நுகர்ச்சி பற்றிய அனைத்துப் புள்ளிவிவரங்களும் நம் நாடெங்கும் பரவலாக வியாபித்திருக்கும் மனித சமூகம் மற்றும் விலங்கினங்களின் பசிப்பிணிக் கொடுமையைத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. நம் மக்களின் உடல்நலத்தை அறிவுறுத்தும் கருவிகள் அனைத்தும் நம் நாட்டைத் தீவிரமாய்ப் பாதிக்கும் இப்பசிப்பிணியையே பிரதிபலிக்கின்றன. பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் புள்ளிவிவரங்களின்படி 40% பாரத மக்களுக்கு உயிர் வாழத் தேவையான குறைந்தபட்ச கலோரிகள் கூட கிடைப்ப தில்லை. தவிர, ஐந்து வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளில் 63% குழந்தை கள் ஊட்டச் சத்துக் குறைவால் பாதிக்கப்படுகின்றனர், கர்ப்பிணிப் பெண்களில் 88% பேர் இரத்தசோகையால் பீடிக்கப்படுகின்றனர்²¹.

எனினும், நம் நாடெங்கும் பரவியுள்ள பசிப்பிணியை உணர புள்ளிவிவரங்கள் ஏதும் தேவையில்லை. பாரதத்தின் சிறு நகரங்களிலும், மாநகர்களிலும் நாய்கள் மற்றும் பசுக்கள் தெருக்களிலும் சந்து பொந்துகளிலும் சுற்றித் திரிந்து குப்பை கூளங்களிலிருந்து தம் உணவைத் தேடி உண்பதை நாம் தினமும் காண்கிறோம். மேலும் பெரிய மாநகர்களில் சில சமயங்களில் இப்பசு, நாய்களுக்குப் போட்டியாக சிறுவர் சிறுமிகளோ அல்லது பெரியவர்கள் கூட அக் குப்பைகளிலிருந்து உணவைத் தேடி எடுக்கும் அவலக் காட்சியையும் நாம் காண்கிறோம்.

²¹ உதாரணத்திற்குப் பார்க்கவும், யுனெஸ்கெட் நேஷனல் டெவலப்மெண்டு ப்ரொக்ராம், 'ஹ்யூமன் டெவலப்மெண்ட் ரிபோர்ட் 1994', ஆகஸ்ட்போர்ட் யுனிவர்ஸிடி ப்ரெஸ், புதுடெல்லி 1994, ப. 151, 165.

சுரணையின்மையே பண்பாடாய் உருப்பெறுதல்

பாரதத்தை ஊடுருவிச் சென்று புதுநாகரிகப் பண்பாட்டினை அறைகூவும் நம் மாபெரும் ரயில் வண்டிகளில் பயணத்தை மேற்கொள்ளும்போது நம் நாட்டின் பசிக் கொடுமையையும், மக்கள் பட்டினியால் வாடுவதையும் மேலும் கண்கூடாகவே காண்கிறோம். கண்களில் இளவயதின் சுறுசுறுப்பும் ஆர்வமும் பொங்கும் சிறுவர்கள் ஒரு சிறிதளவு உணவிற்காக ரயில் பெட்டிகளைப் பெருக்க வருவதும், காலணிகளைத் துடைக்க முற்படுவதும், பிரயாணிகளின் எஞ்சியுள்ள உணவிற்காகத் தமக்குள் சண்டையிடுவதுமான இந்த அனுபவங்கள் நமக்குப் புதிதல்ல. சண்டையிடவும் திராணியின்றி ரயில் நிலைய நடைபாதையில் நிற்குகொண்டு, பிரயாணிகள் உண்ணும் வரை காத்திருந்து அவர்கள் அளிக்கும் ஒரு வறட்டு ரொட்டியையோ, பழைய இட்லியையோ நன்றியுடன் பெற்றுக் கொள்ளும் காட்சியும் நமக்குப் பழகிப் போனதே.

நம் நாட்டின் புண்ணிய கேஷத்திரங்களை நோக்கிச் செல்லும் வழிகள் முழுவதிலும் இப்பசி, பட்டினிக் காட்சிகளின் கொடுமை நம் கண்களை உறுத்துகின்றன. ஏன், நாம் முன் அத்தியாயத்தில் கண்ட வாறு ஒன்றிரண்டே நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு வரையில் கூட இந்த வழிகள் தோறும் பல சத்திரங்கள் நிறைந்து விளங்கின. இந்தச் சத்திரங்கள் நடு இரவிலும் கூவி அழைத்து உணவு வழங்கிய பெருமை மிகுந்ததாகவும் வழிப்போக்கர்களின் அனாதைக் குழந்தைகளுக்கு உணவும், உடையும், கல்வியும் பரிவுடன் அளிக்கும் இடங்களாகவும் திகழ்ந்து வந்தன. ஆனால் தற்பொழுது இப்புண்ணிய ஸ்தலங்களும் அங்கு நம்மை கொண்டு சேர்க்கும் வழிகளும் பசியாலும் பட்டினியாலும் வாடிய முகங்களையே நம் மனதில் அழியாத சித்திரங்களாகப் பதிய வைக்கின்றன. பல கோடிக்கணக்கான யாத்திரிகர்கள் தினமும் வந்து குவியும் திருப்பதி கேஷத்திரத்தில், முக்கியமான தெரு ஒன்றில், ஐந்தே வயதான ஒரு குழந்தை தன்னை விடச் சிறிய இரண்டு வயது குழந்தையை ஒரு மூடிய வெற்று பால்புட்டியின் ரப்பர் சூப்பியைக் கொண்டு பசியாற்ற முயன்ற செய்கை நம் மனதை விட்டு அகலாத ஒரு துரதிரிஷ்டக் காட்சியாகும்.

அனைத்துப் புள்ளிவிவரக் கணக்குகளும், பொது இடங்களில் நாம் காணும் அன்றாட அவலக் காட்சிகளும் பாரத நாட்டைப் பீடித்திருக்கும் கடுமையான பசிப்பிணியைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. எனினும் நம் நாட்டில் போதிய அளவிலான உணவு நிறைந்துள்ளது

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

என்றே நாம் எங்கெங்கும் பறைசாற்றி வருகிறோம். நம் பொருளாதார வல்லுநர்களும் நிபுணர்களும் 1970-களின் தொடர்ச்சியிலிருந்தே பாரதம் உணவு உற்பத்தியில் தன்னிறைவு பெற்று விளங்குகிறது என்று கூறி வருகிறார்கள். தற்பொழுது அவர்கள் பாரதத்தில் உணவு போதுமான அளவில் மட்டுமேயன்றி, நம் தேவைக்குச் சற்று அதிகமாகவே உள்ளதென்றும் கூறுகிறார்கள். உணவை ஓரளவிற்கு ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டுமென்று கூறும் இந்த நிபுணர்கள் உணவு தானியம் விளையும் நிலங்களில் ஏற்றுமதி செய்யத்தக்க பயிர் வகைகளை விளைவிக்க வேண்டுமென்றும் வாதாடி வலியுறுத்தத் தொடங்கி உள்ளனர்.

உணவின் தன்னிறைவைப் பற்றிய இந்த வாதம், நாம் விளைவிக்கும் உணவு நம் நாட்டிற்குள்ளேயே பொருளியல் வழியால் நிர்ணயிக்கப்படும் விலைகளில் முழுமையாக விற்பனை செய்ய இயலாது என்ற காரணத்தாலேயே எழுந்துள்ளது. வாங்கும் திறமை உடையவர்க்கு உணவுப் பற்றாக்குறை எதுவுமில்லை என்பதே இவர்கள் வாதம். உணவை வாங்கும் திறமையற்றவர்கள் உணவு பெற எந்தவிதமான தகுதியும் உரிமையும் பெற்றவர் அல்லர் என்பதே இவர்களுடைய வாதத்தின் பொருள். கால்நடைகளுக்கென்று உணவைச் சிறிதளவிலும் ஒதுக்காததைக் கூட இவர்கள் இதைப் போன்ற வாதங்களாலேயே விளக்குகிறார்கள். கால்நடைகளின் மாமிசத்தைப் புகிப்பவர்களே அவற்றுக்கு நன்கு உணவளிக்கிறார்கள், நாம் கால்நடைகளைப் பொருளாதாரப் பயன் கருதி வளர்ப்பதில்லையாதலால் அவற்றிற்கென உணவு தானியங்களை ஒதுக்கீடு செய்யத் தேவையில்லை என்பது இவர்களின் வாதம். இத்தகைய குயுத்தியான வாதங்களால் நாடெங்கும் வியாபித்துள்ள பெரும் உணவுப் பற்றாக்குறையையும் கடுமையான பசிப்பினியையும் நாம் புறக்கணித்து வந்துள்ளோம்.

ஆனால் இவ்வுலகில் தோன்றியுள்ள உயிர்கள் அனைத்துமே உணவைப் பெற உரிமை உடையவை என்பதே அன்னத்தைப் பற்றிய பாரத நாட்டின் கோட்பாடுகளின் சாரம். பெரும்பாலும் உலகத்தின் எல்லாச் சமுதாயங்களிலும் உணவைப் பற்றி இத்தகைய கருத்தே தென்படுகிறது. மற்ற சமுதாயங்களில் உணவளித்தலுக்குப் பிரதிபலனாக ஏதேனும் பொருளாதார லாபங்கள் எதிர்பார்க்கப்படலாம். ஆனால் சனாதன பாரதீய கருத்தின்படி உணவு அளிப்பதற்கு ஒரு

பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம்

பொழுதும் வேறொரு பிரதிபலனையும் எதிர்பார்க்கவியலாது. உணவளித்தல் தனக்குத் தானே பிரதிபலனாம். எப்படி ஆயினும், உலகில் எந்த ஒரு சமுதாயமும், யாதொரு பயனும் தரவியலாத மனிதர்களோ விலங்கினங்களோ பட்டினி கிடக்கக்கடவர் என்ற எண்ணம் கொள்வதில்லை. ஆரோக்கியமான ஊட்டம் பெற்ற மனிதர்களும் விலங்குகளும் நிறைந்திருப்பதே சமூகத்தின் நலம் அன்றோ?

பாரத மக்களாய், படைப்பு முழுவதையும் பேணிப் போற்றுதலையே நம் உணர்வாய், பிறவிப் பயனாய்க் கருதி வந்துள்ள நாம் இப்போது உணர்ச்சிகள் அற்றுப் போய் மனிதர்கள் மற்றும் விலங்கினங்களின் பசியையும் பற்றாக்குறையையும் பற்றிய சுரணை இன்றி, நடைப்பிணங்களாகிவிட்டோம். நம்மைச் சுற்றிலும் உள்ள பசியை அறிந்தும் அறியாதவர்களாய், கண்டும் காணாதவர்களாய் அப்பசி ஆற்றாமல் நெறி தவறி நிற்கிறோம். வசதி படைத்த திறமையுள்ள பாரத மக்களான நாம் அனைவரும் மற்றவர்களின் பசிப்பிணி துடைக்காத இந்தக் கோர பாவத்தின் பங்காளிகளாய் வாழ்ந்து வருகிறோம்.

பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம்

இனியும் நாம் பாவத்திலேயே தொடர்ந்து உழல முடியாது. இத்தகையதானதொரு பாவத்தைச் சுமப்பதிலிருந்து மீண்டு விடுபடாத எந்த ஒரு நாடும் தானாக தன் இயல்பான நிலையைப் பெறுவது சாத்தியமன்று. பாரத மண்ணின் மாண்புலத்தைத் தற்கால உலகில் நிலைநாட்ட முயலும் நாம் முதலில் இங்கு வியாபித்துள்ள பசிப்பிணியை நீக்குவது இன்றியமையாதது.

நாம் அடைந்துள்ள இப்பாவத்திலிருந்து முறையாக விடுபெற வேண்டுமெனில் நம் பெரும் ரிஷிகளின் மூலமாய் ஒலிக்கும் 'அன்னம் பஹு குர்வீத', 'அன்னப் பெருக்கத்தை உருவாக்கு' என்ற மீறத் தகாத ஆணையை மீண்டும் சிரத்தையுடன் ஏற்று நாட்டில் அன்ன உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டும். கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில், நம் நாட்டின் முதுகெலும்பாய் விளங்கும் விவசாயத்தை உயர்த்த நாம் முழு மனதுடன் முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவில்லை. எனினும் ஓரளவிற்கு முயன்றதன் பயனாய் இன்று சராசரி உணவு தானிய உற்பத்தி ஹெக்டேருக்கு இரண்டு டன்களாக உயர்ந்துள்ளது. ஆனால்

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

இந்தச் சராசரி உற்பத்தித்திறனும் கூட பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் செங்கல்பட்டைப் போன்ற கடினமான வறண்ட கடலோர்ப்பகுதியில் சாதிக்கப்பட்ட உற்பத்தித்திறனை விடக் குறைவாகவே உள்ளது. மேலும், உலகெங்கும் தற்போது நிலவும் உற்பத்தித்திறனை விட இது மிகக் குறைந்த அளவாகும். தவிரவும் உற்பத்தித்திறனை உயர்த்த நாம் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் பாரதத்தின் கிட்டத்தட்ட 30% விளைச்சல் நிலங்களிலேயே நடைபெற்றுள்ளன. பெருமளவிலான மூலப்பொருட்சாதனங்களையும் நவீன தொழில்நுட்ப முறைகளையும் பயன்படுத்தும் இந்நிலங்கள் வியாபாரத்திற்கென்றே உணவு உற்பத்தி செய்கின்றன. நாட்டின் மீதி 70% விளைச்சல் நிலங்கள், இவை பெரும்பாலும் பாரதத்தின் ஜீவ நதிகள் ஓடிச் செழிப்பூட்டும் பரந்த சமவெளிகளில் இருப்பவை ஆயினும், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சீரழிந்து இப்பொழுதும் புறக்கணிக்கப்பட்டு அந்நிலையிலேயே நீடித்து, ஆண்டிற்கு மட்டாக ஏதோ ஒரு பயிரையே வழங்கி வருகின்றன.

இந்த நிலங்களைச் சிரத்தையுடன் பேணிப் பராமரித்தால், பாரதம் தொன்றுதொட்டுப் போற்றி வந்துள்ள உணவுப் பெருக்கத்தை நாம் மீண்டும் காண்பது உறுதி. நிலங்கள் சோம்பி இருப்பதால் ஜீவனமற்று சோம்பி இருக்கும் பெரும்பான்மையான பாரத மக்களும் இந்த முயற்சியின் மூலம் புத்துணர்ச்சியுடன் விழித்தெழுவர். பாரதத்தில் மக்கள்தொகைப் பெருக்கத்தால் அனைவருக்கும் போதிய அளவிலான உணவு உற்பத்தி உண்டாக்குவது கடினம் என்று எங்கும் கூறப்படுகிறது. ஆனால் இயற்கையின் வரம் பெற்றுள்ள பாரத நாட்டின் செழிப்பான நிலங்கள் வற்றாது வழங்கக் கூடிய வளம் படைத்தவை. உலகில் வேறெந்த பகுதிக்கும் கிடைக்காத இயற்கையின் அருளைப் பெற்றுள்ள பாரத நாட்டில், பாதிக்கும் மேற்பட்ட நிலப்பரப்பு விவசாயத்திற்கு உகந்ததாய், இந்நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியின் ஊடேயும் ஆண்டு முழுதும் நீரோட்டம் உடைய பெரும் ஆறுகள் பாய்வதாய், தட்பவெப்ப நிலையும் நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஆண்டு முழுதும் பல்வகைப் பயிரிட அனுகூலமானதாய்த் திகழ்கிறது. ஆக நெருக்கடியான மக்கள் தொகையைக் கொண்டுள்ள போதிலும், பாரதத்தில் தற்பொழுதுள்ள ஆள் ஒருவருக்கான சராசரி விளைச்சல் நிலமாவது சீனாவைப் போல் இரு பங்காகவும், ஐரோப்பாவிற்குக் கிட்டத்தட்ட சமமாகவுமே விளங்குகிறது.

பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம்

நாடெங்கிலும் பரவியுள்ள பசிப்பிணிப் பாவத்திலிருந்து விமோசனம் பெற வேண்டுமெனில், சோம்பியிருக்கும் விளைச்சல் நிலங்களை மீண்டும் உயிர்ப்பித்து, பேணிப் பாதுகாத்து இதன் மூலம் இயற்கை நமக்கு அளித்துள்ள வெகுமதியான நன்னிலங்களும், நீர் வளமும், தட்பவெப்ப நிலையும் உணவாய்ப் பெருக்கெடுக்கச் செய்ய வேண்டும். நில வளம் நாட்டின் வளமாய், மக்களின் வளமாய் உருப் பெற்றால் பற்றாக்குறையும் அழிந்து நம் பாவமும் அகலும். சுதந்திரத்திற்குப் பின் இதுவரை நாம் மொத்த உணவு தானிய உற்பத்தியில் ஆண்டொன்றிற்குக் கிட்டத்தட்ட 2.5% வளர்ச்சியை மட்டுமே சாதித்துள்ளோம். நம் ஜனத்தொகை வளர்ச்சியும் கிட்டத்தட்ட இதே அளவினதாக உள்ளபடியால் நம்மால் கடந்த 200 ஆண்டுகளாக நம் நாட்டில் நீடித்து வரும் பற்றாக்குறைக்கு ஈடு செய்து நம் நாட்டை வளம் கொழிக்கும் நாடாக மீட்க இயலவில்லை. இந்நிலை மாற வேண்டுமெனில், உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கிப் பாரதத்தில் அன்ன மிகுதிக்கு வழி வகுக்க வேண்டுமெனில், பாரத மக்களாகிய நாம் நம்முடைய சிந்தை, செயல்திறன் மற்றும் சாதனங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கு திரட்டி முழு சிரத்தையுடன் நம் நாட்டின் நிலங்களில் விதைக்க வேண்டும். அவை விளைந்து பயிராக, பாரதத்தின் அனைத்து மக்களும் மாக்களும் பசியாற சுபிட்ச நிலை ஏற்பட, இம் மண்ணில் தடைபட்டுப் போன 'வார்த்தை' மீண்டும் தொடரும். சுபிட்ச நிலையுடன் நாம் சில காலமாக அடைய முயற்சித்து வரும் மற்றனைத்துச் சீரும் சிறப்புத் தாமே விரைவில் பெருமளவில் வந்து சேரும்.

'அன்னம் பஹு குர்வீத' என்னும் பாரதத்தின் மீறத் தகாத கோட்பாட்டை நிறைவேற்ற நாம் நம்முடைய செழிப்பான நிலங்களை மேலும் கவனித்துப் பேணிப் போற்றுவது இன்றியமையாதது. ஆயினும் அன்ன மிகுதி ஏற்படும் வரையில் நம்மைச் சுற்றியுள்ள பசிப்பிணியை எவ்விதத்திலும் புறக்கணிக்கவியலாது. நம் சனாதன பாரதீய தருமம் ஆணித்தரமாகப் போதித்துள்ளவாறு, பசியுடைய மக்களும் மாக்களும் ஒரு நாடு மற்றும் சமூகத்தின் அனைத்துப் புண்ணியங்களையும் அழிக்கவல்லவர்களாம். அத்தகைய நாட்டை தேவர்களும் புறக்கணித்துவிடுவர். தேவர்களால் கைவிடப்பட்ட அந்நாட்டை சீர்தூக்க எடுக்கப்படும் எல்லா முயற்சிகளும் வீணே. பொதுவாக, நாடு மட்டுமல்ல, நாட்டின் ஒவ்வொரு இல்லறத்தாரும் தன்னைச்

கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறழ்தல்

சுற்றிலுமுள்ள பசியின் பாவத்திற்கு இலக்காவார். அதிகாரபூர்வமான நம் வேதங்கள் கட்டளை இட்டுள்ளவாறு, 'பகுத்துண்ணாதவன் பாவத்தையே உண்கிறான்.'

எனவே, நாம் நிலத்தின் மீது கவனம் செலுத்தி உணவுப் பெருக்கத் திற்கான பெரு முயற்சிகளில் ஈடுபடும் முன்னரே பகுத்துண்ணும் மீறலாகாத பண்பாட்டை உடனடியாகப் பின்பற்ற வேண்டும். நம் பாரத மக்கள் மற்றும் கால்நடைகளின் பசிப்பிணியை அகற்றியே தீருவோம் என தேசிய உறுதிமொழியை மேற்கொள்ள வேண்டும். நாட்டில் அனைவரது பசியையும் ஆற்றாமளவு போதிய உணவு இல்லையெனினும், பஞ்சகால நிலைமையிலும் கூட, அறவழியில் ஒழுகும் சமுதாயமும், இல்லற தருமத்தைப் பின்பற்றும் இல்லறத்தாரும் தம்மிடம் உள்ள சிறிதளவு உணவையும் பகிர்ந்தளிப்பதிலிருந்து ஒருபொழுதும் பிறழ் மாட்டார்கள். இத்தகைய பகிர்ந்துண்ணுதலை நாம் உடனடியாக கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கினால், உணவுப் பெருக்கத்திற்கான வழிமுறைகள் தாமே பிறப்பது உறுதி.

பாரத மண்ணின் மக்களாகிய நமக்குப் பகிர்ந்தளித்தல் இயல்பானதே. பகிர்ந்தளிக்கும் முறையையும் அன்னதானம் செய்யவும் யாரும் நமக்குப் புதிதாகக் கற்றுத் தரத் தேவையில்லை. நம் முன்னோர்கள் நமக்கு அன்னத்தின் மகிமையையும் அன்னப் பெருக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் அன்னதானத்தின் சிறப்பையும் விரிவாக விளக்கியுள்ளனர். நீண்ட காலமாக நாம் அவர்கள் விதித்த அன்னத்தைப் பெருக்குதல், பகிர்ந்துண்ணுதல் என்ற கோட்பாடுகளை மிகவும் சிரத்தையுடன் பின்பற்றி வந்துள்ளோம். இத்தகைய ஒரு நாட்டிற்கு வெறும் ஓர் 200 ஆண்டுகளின் பற்றாக்குறையையும் தவறுகளையும் சீராக்குவது கடினமன்று. பாரதப் பண்பாட்டின் சாரமாய் விளங்கும் பகிர்ந்துண்ணும் கோட்பாட்டை நாம் எப்பொழுதும் நம் நினைவில் நிறுத்துவோமாக. இப்புண்ணிய பூமியின் ஊடே மாபெரும் அன்னதானம் மீண்டும் தழைக்குமாக. அன்ன வெள்ளம் இந்நாட்டின் ஊர்தோறும் ஊடுருவிப் பொங்குமாக. இத்தகையதொரு அன்னதானத்தின் விழிப்பில் அன்னத்தின் மிகுதி ஏற்படுவது உறுதியே.

மீண்டும் நாம் பாரத மக்களாய் வாழ, அமோகமான அளவில் உணவை உற்பத்தி செய்து பகிர்ந்தளிக்கும் விரதத்தைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக நாம் உள்ளத்திலும் உடலிலும் உரம் பெறுவோமாக.

निकामे निकामे नः पर्जन्यो वर्षतु ।
फलिन्यो न ओषधयो पच्यन्ताम् ।
योगक्षेमो नः कल्पताम् ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्ताम् ।
न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यम् ।
लोकास्समस्तास्सुखिनो भवन्तु ॥